

tele copiilor la fluviul morților și de Emma, teribilul vostru zeu al morții. Voi uita aceste povești tot așa de puțin ca și aroma ceaiului tău și a ridichilor de Daikon, pe care le-am mâncat atât de des împreună. Nu te-am înțeles niciodată pe tine, și nici surâsul tău copilăresc. Probabil că nici tu n'ai înțeles niciodată vorbele mele. Pe mine nu mă obsedează spiritele; pe mine mă împinge peste mări numai sângele meu, propriul meu destin. Nu mai pot să sufăr pământul. Simt că mor când văd în Europa acel surâs bleg și fără expresie.

Capul zeului vostru Emma, din contra, este o figură a lui Budha. Și cine ar putea privi mai mult de șapte secunde înfățișarea îngrozitoare a lui Emma? Și a-

am adevărate comoții când îmi amintesc momentul în care preoții ridicau lămpioanele și desvăluiau în plină noapte pe zeul morții. Eu nu cred în spiritele voastre, Yokogi. Măine va veni un vânt, o furtună, poate chiar un tifun și tu vei fi iar sănătos.

Am pieri amândoi, dar eu nu te voi lăsa să mori singur.

Plume copilărești faci tu cu spiritele tale, Yokogi, că tremuri ca un pește în capcană. Nu avem noi pe bord o pisică cu trei culori, care alungă

„Camba se apropia de noi cu o viteză fantastică, amenințând să ne înghită, să ne acopere cu totul...”

„Spiritele rele? Incredete în destinul tău, căpitane Yokogi!”
„În acest timp căpitanul vru să-mi vorbească.”

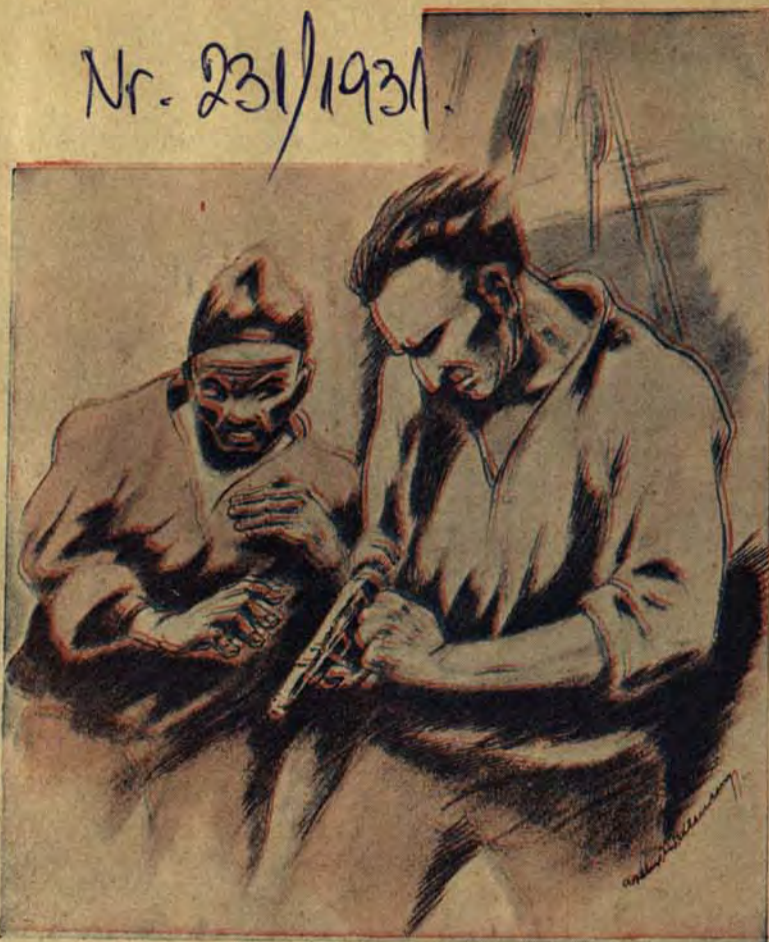
„Ce vrei tu, copilul meu, Cum?”

„Bărbatul meu se ridică și mai mult într'un tremur spasmotic de buze.”

„Cele trei zile ale lui Bon!”

„Cum? Nu te înțeleg. Ți-e frică că n'ai să poți lua parte la serbarea națională? Ce sunt cele trei zile ale lui Bon? Nu

Nr. 231/1931

„Eu dacă aș fi în locul dv. n'aș trage cu revolverul în peștele acesta...”

Yokogi. Spune mai bine ce sunt cele trei zile ale lui Bon? Tu știi că eu sunt un drac din partea cealaltă a oceanului. Te voi înțelege, căci o vreau din tot sufletul. Voi crede în fluturile care aduce febră dacă-mi spui ce sunt cele trei zile ale lui Bon. Vrei să-ți dau Sake, chinină, sau opium? Îți dau ce vrei tu, doar nu vei mai surâde astfel căci începe să-mi fie teamă. Surâsul tău mă 'ngrozește”.

Yokogi răspunde cu vorbe întretăiate:

— „Morții se ridică ca adevărați uriași!”

— „Care morții? Ți-am mai spus, surâsul tău mă 'ngrozește. Buzele mele vor deveni reci ca gheața și iată încep să bălbăi, dacă n'ai să-mi spui ce sunt cele trei zile ale lui Bon”.

Yokogi răspunde tremurând:

— „Ziua treisprezecea, a paisprezecea și a cincisprezecea a luni noastre”.

— „Buzele tale sunt ca bucăți de gheață. Vezi oare vre-un spirit? Te torturează vre-un duh rău, care te face să tremuri așa? Te rog spune-mi. Tu știi că eu am început să cred în metempsihoză și evit mâncărurile necurate. Eu prețuesc orezul care este preparat fără carne de animale. Nu crezi în sinceritatea mea? Să-ți jur pe răsunarea lui Emma?”

Yokogi vorbește scuturat de friguri:

— „In ziua a șaisprezecea nu vom fi acasă”.

— „Desigur că nu; apele Coreei sunt prea mari. Totuș au fost destule zile când n'am fost acasă și surâsul tău nu era așa de groaznic. Iată, beau în sănătatea ta; pentru însănătoșirea ta.”

Yokogi se ambiționase însă să nu-mi desvăluie secretul celor trei zile ale lui Bon. M'am dus atunci la Fusaichi pe care-l știam lipsit de superstiții și l-am întrebat ce semnificații misterioase au aceste trei zile ale lui Bon. Cu acelaș surâs enigmatic. Fusaichi îmi răspunde:

— „Poimăine încep zilele lui Budha. Adică mai bine zis ale morților lui Budha. Timp de trei zile, marea va fi traversată ca o șosea, de spiritele care se întorc înapoi în Nirvana”.

— „Deci vă e însă așa frică de aceste spirite? Ce ne pot face ele în drumul lor spre Nirvana. Oamenii vii sunt periculoși, dar morții nici nu mușcă, nici nu o-

moară așa după cum propria ta umbră nu face nimic corpului tău.

— „Nouă nu ne este frică de spiritele lui Budha, dar în a șaisprezecea zi a lunii, vin corăbiile cu spirite și vai de acela care nu se află în port. Acela trebuie să moară. Morții îl iau cu ei.

Am ridicat deodată piedica revolverului; mă enervează acest pește sburător care tot dă târcoale vasului nostru.

Fusaichi se apropie de mine și-mi spuse politicos:

— „Dacă aș fi eu în locul dv., nu aș trage în peștele acesta. Ai putea să omori pe fratele căpitanului nostru”.

— „Acum pot să râd și eu odată, Fusaichi. Tu crezi poate, că dihania aceea a fost vreodată om? Așa de rău nu pot gândi despre semenii mei. Uită-te la bestia aceea, cum își strânge aripile negre, cum se svârcolește, cum se întinde... Fratele lui Yokogî s'a înecat în mare, nu-i așa Fusaichi?”

— „Era pescar și s'a înecat din cauza unui Taifun, care l-a surprins aproape de coastă.”

Fusaichi, nu crede în răsunarea lui Budha, dar eu văd în ochii lui, cum tremură de frica zilelor lui. Bon. Il mai întreb odată, dacă într'adevăr îi e atât de frică de spirite. Cu o mină

Duhurile aruncau asupra noastră hârdaie, găleți cu apă... Pompele erau gata de funcțiune...

foarte convinsă, Fusaichi îmi răspunde că dacă spiritele nu ne vor trage în adâncul mării, paralizia totuși ne va lovi pe toți.

— „Cunoști dumneata, pe Kappa? Ai auzit dumneata vreodată de isprăvile lui groaznice?”

În loc de orice răspuns, am ridicat din umeri, gândindu-mă că nu Kappa va fi acela care ne va îneca, ci desigur o furtună groaznică, un Taifun care bântuie marea Coreei în acest anotimp. Am plecat să-mi văd bolnavul. Marea începu să se agite.

În depărtare vedeam o trombă enormă, care se apropia de vasul nostru. Un vânt puternic începu să sufle și să se coboare peste valuri, ca o căruță care ar merge noaptea pe un câmp răscolit de obuze. Toate eforturile depuse de cărmaciul nostru, rămaseră infructuoase. Elementele naturii, cu o putere titanică, își băteau joc de cărma noastră. Marinarii alergau după hârdaie, pompele gata de funcțiune, așteptau asaltul valurilor. Tromba se apropia, ne prinse ca într'un vârtej amețitor. O ceață deasă ne învăli, astfel că nu puteam vedea decât elementul ostil, care își manifesta furia printr'un muget asurzitor.

Echipajul începu să alerge ca smintit pe punte. În furia uraganului, care svârliă fantastic coaja noastră de nucă, dihania acoperia mugetul valurilor, cu strigătu-i sălbatec. Zeul furtunei își cerea prada și vroia s'o ia cu orice chip

tor. Mă cramponasem cu mâinile de o bară a punții, hotărît să înfrunt și această încercare cu riscul vieții mele.

Oamenii echipajului, superstițioși, luară câteva hârdaie, le scoaseră fundul și le asvârliră în apă. Aceasta pentru ca demonii vrând să asvârle apă pe punte să se păcălească, îndeplinind munca inutilă a Danaidelor. Valurile începură să inunde puntea. Oamenii îngroziți fugiau din cabine pe punte și înapoi, neștiind ce măsuri să ia. La un moment dat, sunete lugubre ca de sirene fantomatice începură să ne vuiască în urechi. Marea în prada unei furii indescriptibile asvârlea potop de valuri pe punte.

Intr'adevăr, oamenii aceea aveau dreptate. În capul fiecărui val, făcându-și loc printre spume, mii de lighioane adevărate viziuni de infern, jivine cu ochii holbați, cu nenumărate ghiare, țineau par'că în labele lor abjecte nenumărate hârdaie și rânjind cu o satisfacție bestială, asvârliau apă, inundându-ne, stropindu-ne fața, umplând cabinele. Se strecurau par'că dealungul catargelor, și deodată se isbeau cu putere de ele, căutând să le nimicească; loviau cu o forță diabolică, în toate direcțiile rupând funiile, străpungeau coastele vasului, fă-

cându-l să pârâie din toate mădularele, să trosnească, ca lemnul în flăcările unui rug.

Deodată un val enorm se năpusti asupra noastră și cât ai clipi, jumătate din echipaj fu învăluit de apă, ridicat în slavă și înghițit în masa neagră și fără fund a Oceanului.

Deodată, apele se desfăcură ca o prăpastie. Ceva ca o pompă enormă, care ar fi putut suge cu o putere de mii de cai, ne atrase

Lampadarul se legăna de-asupra mea, ca o viziune haotică...

spre fund, dându-mi senzația unei căderi vertiginoase.

Ca un adevărat vas-fantomă, ce ar aluneca pe fundul mării, printre lighioanele apocaliptice, alături de hidre, caracatițe, pești cu înfățișare de incarnații de spirite rele, în mijlocul unui tumult asurzitor, al unui muget care-ți dădea impresia că te afli la porțile iadului nava noastră, tăia apa neagră ca smoala toată. Deodată un șuerat sinistru se auzi. O lighioană enormă cu aripi de liliac, cu o gură căscată ca un dragon, cu ochii fosforescenți, de par'că se adunaseră acolo toate crimele pământului.

(Continuare în pag. 6-a)

DESENATORI MEDIANICI

PRINTRE irealitățile atribuite așazisei medianități, una din cele mai interesante desigur, dar care lasă încă un câmp destul de larg ipotezelor de înșelătorie, — deoarece e greu de controlat, — e și desenul.

Condițiunile cerute pentru producerea fenomenului nu prezintă nimic caracteristic, fiindcă intră în câmpul normal al fenomenologiei medianice; în genere așa zisul *medium* cedează unei impulsii, pe care el o afirmă că e străină de propria-i voință, și care-l silește să deseneze ori să picteze și în acel caz, puterea ființei presupuse, se concentrează numai asupra mâinii subiectului, călăuzind-o, însă lăsându-i absolut liber uzul tuturor celorlalte facultăți.

Se întâmplă uneori ca desenul să fie executat prin voința subiectului, — care cel puțin în aparență, e liberat de propriile sale facultăți, — dar numai pentru a reproduce figurile ce i se arată înaintea ochilor. E ușor de înțeles, că în această din urmă categorie de fenomene, sinceritatea e foarte greu de dovedit; desenele astfel obținute nu sunt considerate ca adevărate desene medianice.

O examinare superficială a ilustrațiilor alăturate face ușoară înțelegerea, căci arată care sunt distincțiile posibile și ce caractere exterioare deosebite desenul medianic propriu zis, de desenul aparițiilor fantastice.

William Blake, care a trăit la Londra între 1757 și 1827, a fost mai mult un desenator de vedenii decât un *medium* desenator; dealtfel, când de-

Cliseele reproduse în această pagină, reprezintă câteva desene medianice, executate de oamant fără nici o pregătire specială în viața reală, dar cari în transă hionotică devin desenatori foarte iscusiti.

privească aflăntil imensitatea mării și a cerului, deoarece „bijuteriile luminei, oameni cerești radiați, apar ca un singur om, care-și ascunde corpul în lumina sa scripitoare... Pierdut de plăcere după semnul său solar... sare ca un copil”.

Blake, pe lângă desenator a mai fost și scriitor și a publicat unele din operele sale de origină medianică, printre cari: *Căsătoria cerului și a iadului* și un *cântec de libertate*.

Toate aceste opere, tot atât de literare pe cât de pitorești, el declara că i-ar fi fost dictate sau inspirate de ființe mari, printre cari enumăra, pe lângă călugărul Roberto: Nelson, Pitt, Voltaire, Milton, Tiziano, Correggio, Rubens și profeții. Dumnezeu-Tatăl îi apăruse de mai multe ori în toată măreția lui, iar cu Isus Christos conversa în mod obicinuit.

În 1802 Blake scria prietenului său Butts: „Nu resimt nici o rușine să spun ceea ce ar trebui spus, căci sunt, și ziua și noaptea sub conducerea mesagerilor cerului”.

Era într'adevăr ceea ce pretindea că este, sau numai un biet om atins de o formă ciudată a nebuniei, care-l făcea să viseze când desena ori când scria? Cine știe?

Întorcându-ne la desenele medianice, reținem că acelea ale lui Blake nu pot fi considerate ca atari, în adevăratul înțeles al cuvântului, cum sunt desenele lui Machner. Acesta, care în 1902 și-a expus la Berlin lucrările, era un fost bucătar, în care încă din copilărie s'au manifestat ciudățeniile medianice, pe care nu le-a băgat nimeni în seamă.

Lăsând mai târziu meseria de bucătar, deveni marinar și i se întâmplă atunci un fapt care prezenta toate caracterele fenomenului adormirii: superiorii săi îl învinovățiau că nu ascultase o comandă, pe care el știa că o îndeplinise. Machner reuși să stabilească, cu mărturia celorlalți, că în momentul acela el dormia pe scaun. Această întâmplare îi făcu de nesuferit serviciul și se întoarse la meseria sa de bucătar.

Ce e mai curios e, că el nu credea în spiritism și cu atât mai puțin în propria sa putere medianică; totuși, după vreo 12 ani, într'una din așa zisele ședințe spiritiste, cade în *transă* și ține un lung discurs asupra spiritismului, lucru de care se minună când se deșteaptă. Într'o altă ședință s'a manifestat pe jumătate asupra unei fi-

ințe care zicea că se numește „Michelangelo” sau „Botho”, și istorisi povestea vieții sale, corespunzând în tocmăi cu aceea a lui Michelangelo, poveste pe care Machner afirma că nu o cunoscuse.

„Botho” învăță pe *medium* să picte-

senă, nu mai era în *transă*, ci copia după modele pe care numai el singur le vedea.

Într'o ședință de noapte, în cursul căreia desena pentru John Varley niște retrageri de spirite, acesta îi spunea:

— Reprezintă-mi pe cutare.

După un moment, Blake îi răspundea:

— Iată-l! — și se puna pe lucru *ridicând din când în când ochii, ca pentru a studia modelul*.

Câteodată modelul dispărea și atunci Blake intrerupea lucrul, exclamând:

— Nu pot să continui, a plecat...

Altădată când era vorba de o schimbare de poză, înceta de a desena și dacă schimbarea persista, începea un alt desen. Un martor al ședințelor sale afirmă:

— Este adevărat că avea o imagine în față; — ceea ce concordă cu ce spunea Blake adeseori:

— Când îmi poruncesc spiritele, scriu, și din acest moment *văd cuvintele zburând prin cameră, în toate sensurile*.

Dintr'o scrisoare scrisă unui prieten și reprodușă în cartea pe care Francesco Benoit, profesor de istoria artelor la Universitatea din Lille, a scris-o asupra lui Blake în 1907, se poate releva procesul genetic al vedeniilor sale:

„Artistul e pe mal, contemplă marea, soarele strălucește, lumina scânteiază ca niște bijuterii”. După o trăsătură el descoperă că „fiece particică de lumină e un om”. Oamenii aceștia îl chină, și el a-leargă pe malul apei, fiindcă-i vorbesc. Atunci se află „în valul razelor din cer”; el e adesea nespus de strălucitor. Din când în când vede „pe drăguțul de Felpham cu dulce voce de femeie”. El continuă să

ze în ulei și acuarele; și se întâmplă că Machner, care n'avea absolut nici-o noțiune tehnică de pictură, se găsi în încurcătură, fiindcă din cutia lui de culori lipsea verdele, și conducătorul său îi sugeră ideea că poate să-l obțină amestecând galbenul cu albastrul închis.

Machner își începea aproape toate picturile din colțul stâng de sus al foaiei ori pânzei, fără nicio urmă de *eboș*; el afirmă că vedea desenul deja făcut așa că nu-i mai rămânea decât să-l coloreze. Cu mijlocul acesta pictă flori minunate, care trebuie să fi aparținut lui Marte, Saturn și altor planete din sistemul nostru solar și se manifestă chiar ca un valoros peisagist, cu toate că în stare normală nu știa să țină pensula. E de notat că Machner a fost admis prin intervenția unui artist, la școala de arte din Berlin, dar i-a fost imposibil să se adapteze maestrilor, cari neînțelegând modul său impulsiv și intuitiv de a picta, voiau să-l asociază metodei lor convenționale; deaceia Machner, după câteva lecții, a părăsit școala, fără să fi învățat ceva.

Desene mult mai ciudate au fost totuși obținute de un alt *medium*, englez ca și Blake, dar care spre deosebire de acesta era lipsit de orice cultură artistică. E vorba de un simplu *police-man* londonez.

El ședea într-o obscuritate aproape completă; când se manifestau semnele *trasei*, lua în mână o pensulă și imediat începea să deseneze. Caracteristica desenelor sale este incomprehensibilitatea semnificației lor; ele sunt niște corcitură monstruoase; regnul vegetal împerechiat cu cel animal, flori care devin oameni, animale necomplete, de o urâțenie aproape repugnantă, care arată fructul unei fantezii supraexcitate.

Vin apoi greșelile acelea inyoluntare, pe care de multe ori mâinile înarmate cu pensula le fac pe caet, lăsând pe urmă o grămadă de linii alandala, din care totuși se poate întrezări ici și colo câteva trăsături aproape de neînțeles, asemănătoare cu lucruri, peisagii ori persoane cunoscute.

Ceeace contrastează viu cu subiectul de neînțeles, e tehnica lucrului, siguranța trăsăturii, precizia detaliilor, mlădiea coloritului.

O altă ciudățenie a fenomenelor prezentate de acest umil *police-man*, e că după un an de manifestări ele au încetat și acum nu mai poate să deseneze.

Un alt desenator celebru medianic a fost și americanul J. M. Spear, care era contabil, funcție în cursul căreia a căpătat o rană la mână, rană ce l-a făcut impropriu scrisului. De atunci începu

forța sa care se exprima cu desene anatomice și mai ales cu capete de războinici antici, animale fantastice și vedenii caraghioase. Lucrul său era foarte incet, căci de-abia după câteva luni dela început, se putea considera ca terminat.

Ce trebuie să spunem despre genul acesta de fenomene?

Byron zice:

„Mulți sunt poeți și nu știu să-și redea concepțiile lor”; iar din cele spuse până aci e de notat, că mulți au în stare latentă priceperea desenului, dar în condițiuni normale nu știu să o realizeze; trebuie condițiuni absolut speciale, cărora nu pot să se supună toți. Aceste condițiuni sunt: *transa*, hipnotismul, sugestiunea; dar când o să-și găsească ei singuri puterile acelea care intră în joc? E vorba în realitate de ființe din lumea cealaltă ori numai de niște forțe latente, dar încă necunoscute în esența lor, ascunse în orice ființă omenească vie?

Zeul furtunii

(Urmare din pag. 4-a)

tului, cu niște ghiare ascuțite și lungi, ca iataganele se năpusti asupra mea. Era Kappa!... Zeul furtunii! Simții duhoarea acelei jivine care se apropiase, strânsoarea ei nesuferită. Căutai să mă apăr, dar respirația mi se înăbuși în piept și-mi pierdui cunoștința...

Cât am rămas în starea aceasta de letargie, nu știu. Când m'am trezit, o mare calmă se întindea în jurul nostru. Luna întindea pânze argintii pe valurile molcome, un vânt cald și ușor ca de primăvară, făcea corabia să plutească alene, ca într'un vis. Primul meu gând a fost să-l găsească pe Yokogi.

Am căutat toată corabia. Am strigat. Nimeni nu-mi răspunde.

Intr'un colț doi chinezi, unicii supraviețuitori ai echipajului îngroziți încă de furtuna prin care trecuseră, stăteau înghesuți unul lângă altul, cu ochii pironiți spre cer, paralizați.

Acum, înțelegeam surâsul enigmatic al lui Yokogi.

Am intrat în cabină. Ca prin minune, lampionul nu fusese asvârlit și se clătina ușor, cu figura lui stranie de bronz de hârtie. Mi-am căutat pipa de opium. Zăcea pe jos, plină de apă. Fericit că am regăsit această unealtă, care-mi trebuia să-mi redea optimismul și visurile mele de altădată, am înfundat-o cu câteva bobite de opiu și m'am lungit în hamacul meu, din care picura încă apă, dealungul frânghiilor. Privian lampadarul, cu ochii lui stranii și'n fumul de opium, alături de el, o altă figură surzătoare se desfăcu par'că din ceață; o figură cunoscută mie, care surâdea prietenește și totuși neînțeles... Bietul Yokogi...

Un record feminin

Maica depe „Principesa”. — Treizeci și cinci de ani pe mare

CINE a călătorit cu vaporul „Principesa Maria” și a avut marea demontată, nu se poate să nu se fi bucurat de buna îngrijire părintească fie prin cuvinte de îmbărbătare, fie cu fapta, prin serviciile de ajutor prestate fără răgaz ziua ca și noaptea, din partea celui

In decursul a treizeci și cinci de ani de ambarcare efectivă pe vaporul „Principesa Maria”, Vasilichia Anghelescu a schimbat exact o duzină de comandanți, începând cu Igin Paicunici, dalmatin de origină, însă excelent marinar, devenit mai târziu directorul serviciului maritim de stat Bulgar.

După acesta s'au perindat: comandor Vasile Iorgulescu, decedat; comandor Cezar Boerescu actualul director al primei societăți de navigație maritimă română *România*; comandor C. Cinchi, decedat; d. comandor C. Stoianovici, pensionar; apoi căpitani D. Brânzei, Amedeu Heinrich, Oscar Asingher, Emil Parascivescu, Maximilian Hrubes și Mărăcineanu.

In afară de comandanți, în serviciul curent la bord s'au mai schimbat pe acest vapor alte câteva serii de medici și câteva duzini de căpitani secunzi, șefi mecanici, ofițeri de punte și mașină, precum și câteva sute de marinari, focari și personal de restaurant, cari toți au trecut vremuri grele de suferință, prin buna îngrijire a Vasilichiei Anghelescu.

Printre pasageri a îngrijit de capete încoronate și prințiere, — care călătoriau, incognito, — de miniștri, somități științifice și înalți oemnitari, cari nu se jenau să o cheme — *maica* — sau *măicuța* cupă cum spun tot portul și echipagiile tuturor celorlalte vapoare: „maica de pe „Principesa”.

Pentru faptele bune și serviciul prestat în timp treizeci și cinci de ani de navigație efectivă, se cuvine a i se acorda o mică răsplată și întrucât făcând parte din echipajul auxiliar, Vasilichia Anghelescu nu are drept la pensie, propunem a se inaugura activitatea Casei de Ajutor a Marinarilor, de curând înființată, prin a i se acorda o pensie viageră, iar pentru timpul îndelungat de ambarcare, — ceeace constituie un record de rezistență pentru această femeie română, — ar fi de dorit ca *societatea femeilor ortodoxe române*, să ia sub ocrotirea ei acest unic caz spre a susține judicioasa noastră propunere.

TOMA CIPRIAN

mai vechi membru din echipaj: Vasilichia Anghelescu.

Având în „primire” întreg avutul de lingerie al vaporului, dela restaurante și cabine, „Madame Vasilica” se află îmbarcată pe *Principesa Maria* încă dela sosirea acestui vapor în țară, pe când se numia *Ignazio Florio* și se afla sub comanda căpitănelui Giovanni Caponi care a rămas apoi cu vas cu tot, sub pavilionul nostru național.

Mai înainte de a se fi ambarcat pe „Principesa Maria” și-a început cariera marinărească în specialitatea sa de bună gospodină, pe primele va poare de pasageri *Cobra*, *Medea* și *Meteor* având puterea fizică de a suporta toate greutățile vieții de mare pe ori și ce timpuri și a da la caz de nevoie ajutorul cuvenit celor ce călătoreau.

O minune a invenției japoneze!

„EXTRA-KATOL”

praf din flori japoneze, asigură distrugerea radicală a tuturor insectelor supărătoare ca: gândacii, plôșnițele, puricii, molii, mustele, precum și a insectelor vătămătoare florilor, plantelor și animalelor, etc. Inofensiv sănătății oamenilor și animalelor.

(certificat sanitar legalizat de Legațiunea României din Tokio sub No. 5449 din 13 IX 1929)

Fabrica AZUMI & Co. Ltd.
Osaka-Japonia

Exclusivitate pentru România:

Narcisse H. Balthazar

Strada Șelari No. 7
București, I.

Editura „Cugetarea” a pus în vânzare noua carte de mare succes a lui

PITIGRILLI
CENTURA DE CASTITATE

PENTRU INFRUMUSEȚAREA FEȚEI,
MAINILOR ȘI DECOLTEULUI

CREMA ȘI SAPUNUL

F L O R A

RAMAN NEINTRECUTE

Salonul de Coafură „Marcella”

Bulevardul Carol I No. 40 (parter)

Înzestrat cu un personal măștri în tehnica înfrumusețării, a fixat următoarele prețuri: **Coafat lei 35, Tuns 30, Ondulațiuni apă 35, Manucure 30, Spălatul părului 40.**

N.B Personalul fiind retribuit cu leafă fixă lunară, bacșișul e riguros interzis.

Frenezie

CORTURILE se ridicaseră în câmp la marginea satului. Philippe Rigaud, dresorul de elefanți era cocoțat pe un butoiu mascat de pânze iar Yvone Charoste, balerina, cu care avea să se căsătorească într-o zi, îi ședea pe genunchi, gândindu-se la micile lor economii, ce sporiu cu o încetineală exasperantă. În anul acela, mai ales, ploile căzuseră atât de dese și de abundente, încât le fusese mai greu decât oricând să pună ceva deoparte.

N'apucau să se așeze bine undeva pentru noapte, că se și lăsa o furtună teribilă, ce rupea frânghiile, trântia pânzele peste ei și, doamne! ce balamuc! Bărbații injurau, femeile țipau, animalele sbierau cuprinse de frenezia spaimii, fulgerele brăzdau cerul ca niște săbii de lumină iar ploaia cădea potop, aproape să-i înnece.

Și această tragedie se repetase poate mai bine de douăsprezece ori. Monsieur Harisson își smulgea de fiecare dată părul, strigând cât îl ținea gura: „Mii de draci!” spre a arăta că era ruinat, ruinat, ceea ce știau cu toții.

Dar nu era adevărat, căci în sezoanele bune luase totdeauna partea leului și, când era beat, se lăuda cu o frumuseală sumă pusă deoparte pentru zile de bătrânețe. Ba unul din trupă spusese într-o zi că Harisson privia vremea rea ca pe un dar ceresc, care-i da motivul să le reducă salariile. Știau apoi din experiență că era nevoie de forța lui Hercule și de stăruințele lui Iov spre a-l determina să li se urce din nou. Astfel, erau cu toții triști și nici Yvonne nu scăpase valului de depresiune generală. Era atât de tristă, încât când Philippe începu ca de obicei să vorbească de mica fermă pe care avea să și-o cumpere într-o zi, îi tăia vorba aspru, ceea ce era foarte rar la ea.

— „O s'avem pui și porci și poate mai târziu, o pereche de vaci!”

Dar ea nu mai asculta. Dacă nu s'ar fi aflat prea sus dela pământ, ar fi trântit din picior, dar cum acest gest îi era pentru moment imposibil fu nevoită să se mulțumească să-i striga să înceteze.

— „Mon Dieu, Philippe, la ce mă mai chinuiești cu aceste aiureli? Vorbești de fermă, de porci și de vaci, ca și cum ar fi să le cumperi mâine; ai vorbit de ele tot anul acesta și cel trecut. Ai mai mult acum decât atunci? Nici o centimă, pariez! Mai puțin, poate, iar în anul viitor, timpul va fi și mai prost iar economiile tale mai reduse. Pe legea mea, o s'ajungem să ne luăm peste vre-o 30 de ani și atunci tu ai să ai dinți falși iar eu am să mă buhăiesc, și o să ne urîm!”

Yvonne izbucni în plâns: ar fi dat nu știu ce, să nu fi spus nimic din toate astea, dar era femeie și mai curând ar fi murit, decât s'o mărturisească.

Philippe era și el destul de abătut. Vorbise atât despre această problemă fermă, încât ajunsese să-i cunoască fiecare colțor și acest vis îi era tare drag.

— „Foarte bine” zise el posomorît. „Să vorbim de altceva, dacă nu-ți mai surâde ideea unei căsătorii cu mine... Ce zici de vremea asta? Blesmatul reumatism pe care l-am căpătat de când m'a lovit „Frenezie”, îmi înțeapă iar genunchiul. Poate cu altă ocazie o să isprăvească de tot cu mine și atunci vei putea să te măriți cu un măcelar sau cu un factor poștal și să ai 16 copii în tot atâția ani.”

Acest schimb de cuvinte, ar fi luat fără îndoială proporțiile unei

Elefantul scoase capul din fructărie, dar ieși cu el împodobit de pervazul ferestrei

din cele mai grave dispute dar, la un moment dat, un teribil vacarm de urlete și țipete izbucni, venind par'că din depărtare, de undeva, de peste câmp.

— „Mii de draci!” strigă Philippe sărind în picioare. Asta-i „Frenezie” care a făcut iar una boacăna și începu să alerge cât îl țineau picioarele în direcția scandalului.

Din nefericire, presupunerea lui se adeverea, pe măsură ce înainta; jumătate din locuitorii satului strigau după ajutor, câinii lătrau și se învârtiau agitați, adăogând tumultului o notă ascuțită, ceea ce făcu pe Philippe să-și accelereze fuga. Ajunse găfâind în ulicioara satului și iată că temerile sale cele mai teribile se adeveriră. Colo, în mijlocul mulțimei, bătrânul și smintitul său elefant încerca să-și vâre capul pe fereastra unei prăvălioare de fructe.

Nenorocitul negustor și soția sa se aflau cu un cat mai sus, și priviau cu ochii căscați de groază, la asaltul ce se da sub ei, implorând cum le venia la gură, cerul sau justiția. Aceasta din urmă intervenise ce-i drept dar reprezentantul său vădăia mai mult curaj decât inteligență, lovind imensul spate al elefantului, cu latul săbiei.

Philippe Rigaud își făcu cu mare greutate loc prin mulțime, lovind în dreapta și în stânga. Jandarmul recunoscându-l, prinse imediat curaj și-și îndreptă sabia spre el.

— „Ticălosule! Am să te bag la răcoare!”

— „Dacă ai să faci asta, „gâfâi Philippe” te asigur că n'ai să poți urni monstrul mai înainte de a-i se face lui dor de ducă”. Și fără să se mai uite la jandarmul infuriat, se apropia de elefant, sbierând ca un taur.

— „Frenezie! Bătrân smintit! Porc ticălos! Nu-ți mai aduci aminte ce a spus Monsieur Harisson? Că s'a săturat de năbădăile tale? Că ești o belea? Și ia uite ce faci acum! Mon Dieu, o să mă scoți din sărite într-o zi!”

Efectul acestor cuvinte fu instantaneu. Elefantul încetă ospățul și începu să se retragă — dar vai — o făcu prea repede și când masivul cap reapăru, luase cu el pervazul ferestrei, care i se înțepenise în jurul gâtului.

— „Asta-i pune vârful!” se văita bietul Philippe mânând înaintea lui pe străzile satului, bestia, acum docilă, urmați la distanță respectabilă de jandarmul care încă ardea de dorința de a aresta pe cineva; de negustor și de soția sa, cari se văitau cât îi țineau gurile și înșfârșit de întreaga mulțime de bărbați, femei, copii și câini.

Cu inima strânsă, Philippe conduse părțile interesate la cortul d-lui Harisson și mână animalul la grajd, unde-l legă cu lanțuri și-i scoase capul pocăit din improvizata capcană de lemn. Apoi se așeză abătut lângă el, fumând țigară după țigară, așteptând clipa când mulțimea avea să se risipească iar directorul furios, avea să-l cheme. Stătu astfel, mai mult de o jumătate de oră. Se simțea chinuit de presimțiri rele, dar căuta totuși să-și facă curaj.

— „Fără îndoială directorul avea să fie furios, dar apoi, avea să-i treacă”. Totuși, era atât de enervat, încât se simți obligat să tragă o palmă băiețului care-i adusese mesagiul. Într'adevăr, primirea directorului nu-i înșelă așteptările: o avalanșă de reproșuri și insulte îl întâmpinară

din uşă. Era neglijent, incapabil zăpăcit.

— „Priveşte”, strigă Harisson vârindu-i sub nas o chitanţă.

— „Mon Dieu”, şopti Philippe fluerând. „Se pare că meretele astea au fost de aur”.

— „Aur sau nu”, sbieră directorul. „E vorba că m'a sărăcit şi ți-am spus rândul trecut ce-am să fac, dacă are să se mai întâmple. Bruta asta nu merită atâta cheltuială. Măine am s'o omor”.

Astfel lovitura fusese dată şi cu toate că se aşteptase la ea, dresorul rămase mut de consternare.

— „Glumiţi!” băigui el.

Harisson sări indignat, fluturând chitanţa.

— „Să glumesc? D-ta crezi că eu glumesc cu asta şi cu tot ce dau din buzunar? Îţi spun că gloaba asta mă costă mai mult decât aş câştiga cu ea în 100 de ani. Trebuie să moară! M'ai înţeles, omule?”

— „Dar bine, astea sunt crize trecătoare”, pledă Philippe disperat, „nervi! Vremea e de vină. Suntem toţi plini de nervi. Cum o da în vară, se face ca un miel!”

— „N'are s'o mai apuce!” strigă directorul furios. „Asta-i tot. Noapte bună şi consideră-te norocos că nu te-am rigidat. Acum dute”.

Philippe Rigaud ezita încă.

— „La dracu” zise el. „Frenezie” face cât 12 „Rajahi” la un loc, e mult mai inteligent decât toţi semenii lui şi pe urmă, ce să fac numai cu un elefant? Că e buclucaş, e adevărat. Dar e ruşinos să-l nimiceşti ca pe un şoarece”. Gândurile i se precizară. „Mon Dieu! E prietenul meu şi în orice caz mi-e mult mai drag decât acest porc bătrân şi fără inimă. N'o să-l las să moară”.

„Asta n'are să se întâmple; ți-o jur”, strigă el hotărât, cu o voce din care dispăruse orice urmă de respect. „Şi dacă te vei atinge de el, te voi denunţa poliţiei”.

— „Ta! Ta! Ta!” strigă Monsieur Harisson pentru moment prea surprins spre a se supăra. „Ce-ai spus? E elefantul meu, nu? Şi pot să fac cu el ce vreau!”

— „Asta n'are să se întâmple dacă ți-l cumpăr!” strigă Philippe, luând deodată o hotărâre disperată. „Am strâns trei mii de franci şi ți-i voi da până într'un ban. Apoi îmi vei plăti ceva de fiecare reprezentaţie.”

Ochii şireţi ai directorului se fixară asupra lui, cu luare aminte.

— „A!” zise el. „Fără îndoială, lucrurile se schimbă a-

— „Ori te plăteşte ori refuzi” strigă ea.

tunci! Sper că o să ne învoim. Stai să bem ceva mai întâiu”. Şi scoase două pahare şi o sticlă, în timp ce Philippe îl privia uimit de această bruscă transformare.

Năucit se pomeni din nou sub cerul liber, cu un contract în buzunar, conform căruia avea să primească o mică sumă la fiecare reprezentaţie, iar elefantul avea să fie din acel moment proprietatea lui.

Philippe auzi aplauze. Era Yvonne care strălucia de bucurie

— „Nu ştiu ce-are să zică Yvonne de toate astea”, se gândi el, scărpinându-se în cap, dar îi fu dat să afle numaidecât, pentrucă ea îl aştepta la uşa cortului său.

Yvonne Charoste regreta atitudinea violentă şi injustă pe care o avusese faţă de Philippe, cu câteva ceasuri mai înainte şi acum venia să i-o spună dar când află ce făcuse, explodă din nou, cu o impetuozitate pe care încă nu i-o cunoscuse.

— „Imbecilule!” strigă ea. „Te-a învăţit ca pe un copil! Gândeşte-te numai câte pagube a făcut „Frenezie” anul trecut? Câţi pomi smulşi? Câte garduri doborâte? Câte prăvălii de fructe devastate?”

— „Trei sau patru”, zise Philippe. „Sau poate cinci?”

— „Douăzeci!” strigă fata ca ieşită din minţi. „Şi cine le va plăti acum? Tu, fără îndoială! Şi cum ai s'o faci dacă n'ai bani? Ce-o să se întâmple? La prima poznă îţi vor lua elefantul, pentru plata pagubelor şi apoi te vor închide. Şi să te vedem atunci! Nici bani, nici elefant: iată unde-ai ajuns!”

Philippe nu mai avea ce să argumenteze la toate astea. Astfel, luă calea cea mai înţeleaptă, poate, şi-i spuse adevărul.

— „Draga mea, am simţit în momentul acela că nu puteam lăsa ca „Frenezie” să fie omorât. Nu m'am gândit la urmări. Am fost poate nesocotit şi, cu toate că am intrat într'o mare încurcătură, nu văd ce altceva aş fi putut face”.

Să-i ceară să-l înţeleagă în starea acută de nervi în care se găsea ar fi însemnat să pretindă prea mult dela ea. Fu totuşi tare măhnit când Yvonne cu ochii scăldaţi în lacrimi, începu să băgăie printre suspine „că era foarte plăcut pentru o fată să audă că o brută nebună, un elefant — se bucura de mai mult preţ în ochii unui bărbat şi că în acest caz, n'avea decât să se însoare cu oribilul său dobitoc.”

După câteva ore de svârcoleală în cursul cărora zadarnic încercase să doarmă, Philippe auzi la intrarea cortului său un şgomot uşor, dar persistent.

— „Hei!” zise el ridicându-se în capul oaselor. „Cine-i acolo? Ce s'a întâmplat?”

— „Sst! Să nu te audă cineva, că se face scandal”, îi răspunse o şoptă pripită. „Sunt eu... Yvonne. Nu puteam să adorm. Trebuia să-ţi spun. Imi pare bine că ai cumpărat pe „Frenezie”. Desigur că nu puteai lăsa ca bietul animal să fie omorât. Ai avut dreptate, dragul meu, iar eu am fost nebună şi proastă şi m'am purtat ca o măgăriţă. Monsieur Harisson e un măgar iar tu eşti un înger... şi o să aşteptăm vremuri mai bune... şi atunci o să ne luăm, dacă ai să mă mai iubeşti”.

Vru să sară din pat, dar şopta îl opri.

— „Nu, nu. Nu trebuie să mă

Crema Nivea:
Cea mai eficace,
cea mai eficientă.

Lei 16.00 — 72.00

Învățați a face corect baia de Soare

aceasta însemnează a fricționa corpul Dvs. înainte de a face baia de soare, ce nu este permis a se face niciodată fiind corpul ud, cu

CREMA-NIVEA ULEIUL-NIVEA

Ambele conțin-că unice în felul lor — Eucerita înrudită cu pielea și cea mai bună întreținătoare a pielii, ambele evită pericolul dureroaselor arsuri solare, ambele înlesnesc bronzarea pielii, dându-vă un splendid ton de culoare rumenită chiar și la un cer înnourat. Crema Nivea pe lângă aceasta are și un efect foarte plăcut răcoritor la zile calde.

Beiersdorf & Co. S. A. R., Brașov, Strada Iuliu Maniu 39

DE VOIRBA CU CITIT ORIL

Indescifrabil. În numărul trecut s'a cules răspunsul greșit. Textul era următorul: „Pescuitorii de perle” nu este o operă a compozitorului francez Massenet ci Bizet. Bucata care ai auzi-o dumneata trebuie să fie „Mi par d'udir”.

2 școlărițe amozerate. — Ce să faci două școlărițe care iubesc doi băieți cari nu le dau importanță! E grav! Depinde de caz! sau își suflă nasu'n bătăiță, sau nu! În ultimul caz, îl lasă așa în voia lui Dumnezeu, care le vede toate și le judecă el a sa maniere...

Tin Dim-Pitești. — Colonii românești în America sunt la Detroit-Michigan lângă uzinele Ford, la Ohio-Jungstown, Akron și Chicago. Transportul pe vapor dela Havre la New-York clasa I costă 280 dolari de persoană. Clasa II-a 160 de dolari. Excluziv cheltueli de întreținere. Ca vizitator nu poți rămâne decât maximum 3 luni, cu garanția unei persoane cunoscute la consulatul american de aci. Ca emigrant e exclus. Sunt 40 000 de înscrși și cota anuală de emigrare este 150.

Montmoency. — Pentru primele două, la Filmführer. (vezi mai sus) Norma Shearer, este căsătorită. 26 ani, locuiește la Hollywood. Metro-Goldwin-Studios Culver City, Calif U. S. A. Scrie în limba engleză.

Marlene D. — Interpretul lui Fred din „Săritura mortală” a fost Enrique Rivero.

Buceagul. — Evelyn Holt, născută la Berlin 1908, Berlin-Charlottenburg, Schillerstrasse 125. Asupra chestiunii 2) vreau reveni într'un articol în „Realitatea”.

Admirator anonim. — Partenera lui Richard Tauber în „Drumul spre glorie” era Lucie English. Siegfried Arno, locuiește la Berlin-Wilmersdorf Zähringerstrasse 5. Any Ondra locuiește la Praga, Smetanova 10.

Loris. — Ch. Vanel este una din figurile cele mai proeminente ale ecranului francez. Unul din puținii actori cari excelează în roluri de compoziție. Filme mai importante: Martyre, Pécheurs d'Islande, L'Orphelin du Cirque. Adresa lui Charles Vanel este: Paris, Faubourg St. Honoré 233.

Mexic. — Căsătoria Gretei cu un print suedez a fost un zvon. Iwan Petrovitch nu este înșurat, are 32 de ani.

Richard. — Nu cunoaștem actuala adresă a lui Panait Istrati. Adresați-vă la editorul cărților sale.

Melancolie. — Am citit cu atenție scrisoarea d-tale. Ce păcat ca o ființă înzestrată cu atâtea calități, să cadă într'un pesimism atât de acut. Fiindcă îți place literatura, perseverență în a scrie și vei ajunge desigur să-ți cristalizezi magnific aptitudinile.

Sunt destule lucruri vesele în via-

ța. Decă să le cauți numai pe acele deprimante?

Sper că am să-ți citesc destul de des scrisorile și de fiecare dată am să-ți spu progressele care le-ai făcut. Sunt sigur că în curând îți vei întrece maestrul.

Și acum la lucru! Asvârl-o încolo de tristețe, cu lacrimile ei, fără regret, așa ca pe niște galoși uzi și găuriți!

Bébé Daniels. — Ca să-ți satisfac curiozitatea îmi public portretul. Vei putea constata totodată, cu ce

mă indeletnicesc în orele libere, și cum obișnuiesc să mă'nbrac. Cred că vei aprecia sacrificiul meu, așa cum se cuvine.

Mimi Vax. — Hm! Perspectiva de a mă întepa în vârful spadei d-tale, crede-mă n'ar fi tocmai o senzație așa de dezagreabilă, lăsând orice sadism la o parte. Scrisoarea m'a impresionat foarte agreabil. Nu era un vax, cum mă așteptam, ci o alifie parfumată, cu extract de... „mimoza pudică”.

Și acum întrebările: 1) Nu mai filmează fiindcă nici steelele de cinema nu sunt scutite de ultragile ireparabile ale timpului. O analiză grafologică promit pentru data viitoare. Aștept „salva de vaxuri”, poate că un proiect îl îmi va străpunge... pancreasul. (Inimă n'am).

Pêl-mêl. — Salut înscrierea d-tale printre corespondențele R. I. și cu „drăgălășenia mea nespūsă” voi căuta să te servesc pe cât posibil. Cât de crudelă ești din tragedia-ti copilărie! Ce-ai câștiga dacă I. Petrovitch și-ar amări zilele lângă o „matracucă” bătrână? Nu e înșurat. Așa că rămâne

încă idolul tangibil al elevelor, decât cam fezandat; probabil din cauza multiplilor adorațiuni la care e obligat să facă față.

Adresa, prin Film fuehrer, Friedrichstrasse 117 Berlin S. W. 68.

La cealaltă întrebare, am regretul de a nu-ți putea răspunde. Secret profesional!

Coca. — Mersi, de o mie de ori, pentru amabilitatea cu care mă firtiseși. D-ta te pricepi grozav să dai cu catifeaua pe mobilele sufletului! Iată, mă execut cu plăcere, și-ți fac o analiză grafologică. Bunătate, finețe diplomatică, spirit influentabil, „trei dramuri” de lenevie, voință slabă, și ce păcat, puțină incoherență în idei. Apoi mai vine puțină tandrețe, două lingurițe de sensualism și Coca-i gata”. Acum să așteptăm să vedem ce gust o avea când va fi coaptă! O fotografie. Dacă poți trimite-mi.

E ceva bizar în scrisul d-tale, de care aș vrea să mă conving. Restitul sub cea mai strictă discreție.

Inimă zdrobită. — Conform promisiunii, vă dau talmăcirea scrisului dv. Neîncredere, bunătate, modestie excesivă care poate merge până la sacrificiu. Mândrie, senzualitate reținută, fantazie, nehotărâre, lipsă de claritate în idei. Altruism, exaltare sufletească. Preocupări estetice.

Dacă n'ați fi fost deprimată în momentele când ați scris scrisoarea, probabil că stigmatetele intelectului ar fi apărut mai în evidentă.

Dar scrisul dv. nu-i decât nervi și patimă.

Dido de Cartago. — O scrisoare demnă de sora lui Pygmalion! Și d-ta ai fi în stare să te lasi „incinerată” din dragoste? Dar ești crudă și nedreaptă! (cum spune poetul). N'am făcut o clasificare între Marlene și Greta și nici n'am adunat gloria uneia cu a alteia. Dumneata ai putea să aduni o persică și două roșcove? Care-i rezultatul?

Tilihoi din Ciocara. — Tinere, mi-e frică că „Rămășagul” dumptale, e o croncăneală inspirată după Marck Twain. Trimite-o s'o vedem!

Filatelica. — Timbrele dumptale n'au nici o valoare. Nu pot decât să-ți exprim regretele mele filatelice.

Un abonat Craiova. — Adresați-vă direct școalei din Tecuci. Vi se vor trimite formulare spre completare.

Arghi Theodoru. — Există în total 4 viori stradivarius, în zilele noastre. Trei sunt în posesia a diversi virtuosi cunoscuți. A patra nu se știe unde se află. E foarte problematic ca tocmai d-ta să o posezi. Mai am vreo duzăr de scrisori cu același conținut ca al dumptale.

No. 2349. — Nu zămbesc ironic la propunerea dumptale. Plătun orice colaborare bună venită de afară. Cât

privește concursul, l'am mai încercat odată și a dat rezultate dezastruoase. Și în definitiv ce rău și-am făcut eu, ca să dezlântui o urgie de proză atât de otrăvitoare asupra mea, prin idela dumptale.

Nu înțelegi, c'ar trebui să le citesc toate?

Lapidis Legionar. — Adresați-vă la Legațiunea franceză.

Maica Evghenia. — Compătesc și înțeleg deplin mizeria morală în care te sbați. Faptul că nu ai luat o decizie disperată denotă totuși tărie morală și un echilibru matur. Cred că soluția cea mai bună ar fi să cauți să te atașezi de cineva. N'ar fi o impietate. D-ta ești menită să mai joci un rol însemnat în societate. O recluziune într'un schit, ar denota că vrei să-ți sustragi lupte pentru viață, și să-ți topești zilele într'o pace inabuzătoare și o platitudine exasperantă. Valtoarea vieții te va face să suferi mai puțin decât lipsa de ocupație și apoi timpul e cel mai desăvârșit medic.

Mai scrieți-mi!

J'aime. — Un exemplar care să-ți spuie câte'n lună și'n stele, crede-mă nu e „rara avis in terris”. Orice „raseur a la murraille” ar putea satisface această obligație.

Dar aceste „sunt verba et voces praetoreaque nihil”...

Nuc est Bibendum! Sunt dezolat că nu pot continua în maxime latine atât de îndrăgite de d-ta și nu pot spune prea multe lucruri rele de d-ta. afară de: naivitate romanticoasă și malitiozitate inofensivă. Incolo grafologia talmăcește numai lucruri bune:

tendința de a domina, suflet de stăpân, intelect, analitic, afectiune, altruism, preocupare estetică (dar și poză de salon) neîncredere în semen, poate chiar mizantropism. Dacă vă mai interesează ceva, veți fi „persona grata”.

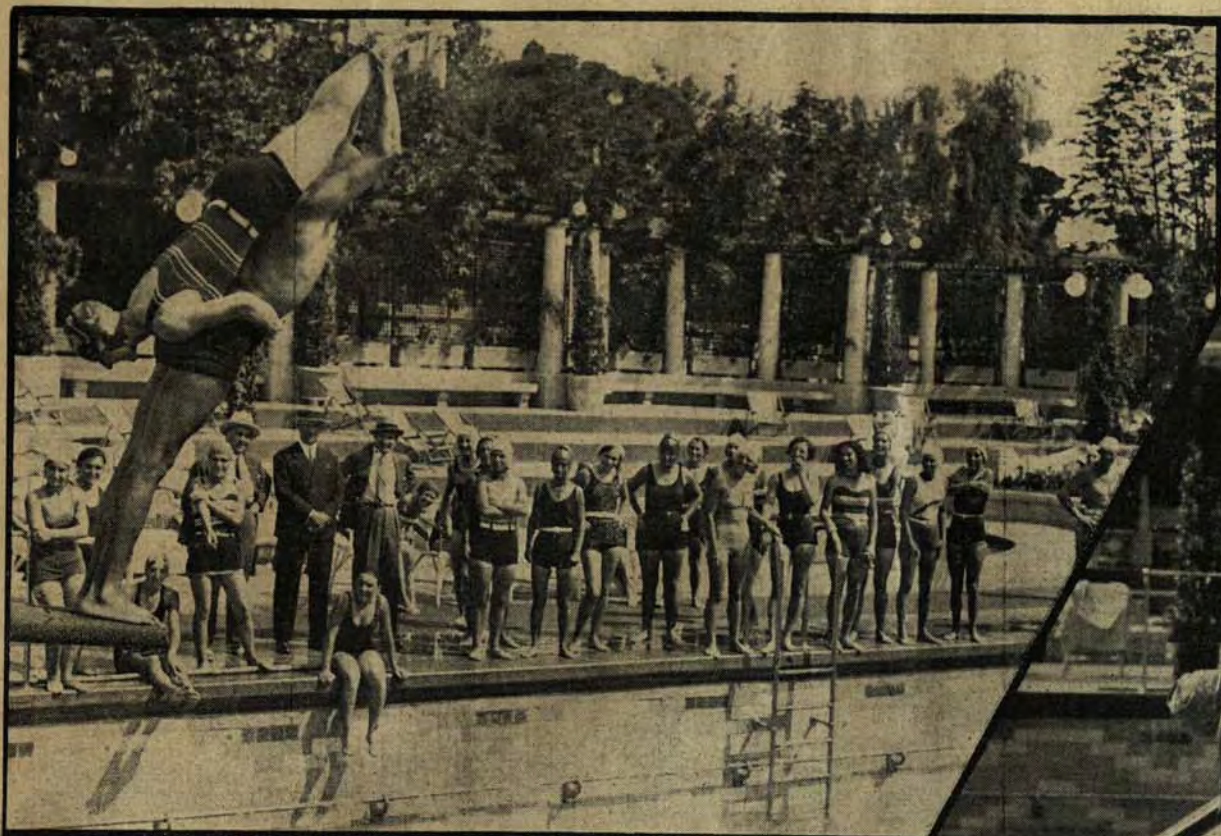
Cred că n'ai nici un motiv să nu mai scrii. A fost așa... „per jocum”.

Franți Mares. — Cea mai simpatcă scrisoare din câte am primit! Am înțeles atâtea! Știi și d-ta probabil că o foarte goală te'nbie să o umpli așa cum crezi de cuviință. Totuși un cuvântel ca explicație, era de rigoare. Aștept să mă inspire fotografia! Su-răsul d-tale mă paralizază... ochii sunt prea păcătoși! Nu mai pot să scriu nimic!

Amantul lui Gina Manès. — Stăpâna inimii dumptale, are treizeci și șase de ani, s'a născut la Paris. Înălțimea 1.66 m. păr castaniu, căsătorită cu Georgesc Chalia. (artist de cinema). Ultimele sale filme sunt: Saltul mortal, Grock, Vrăjitoarea din Sevilla.

Jimmy. — Ramon Navarro se numește în realitate Ramon Samanvergos.

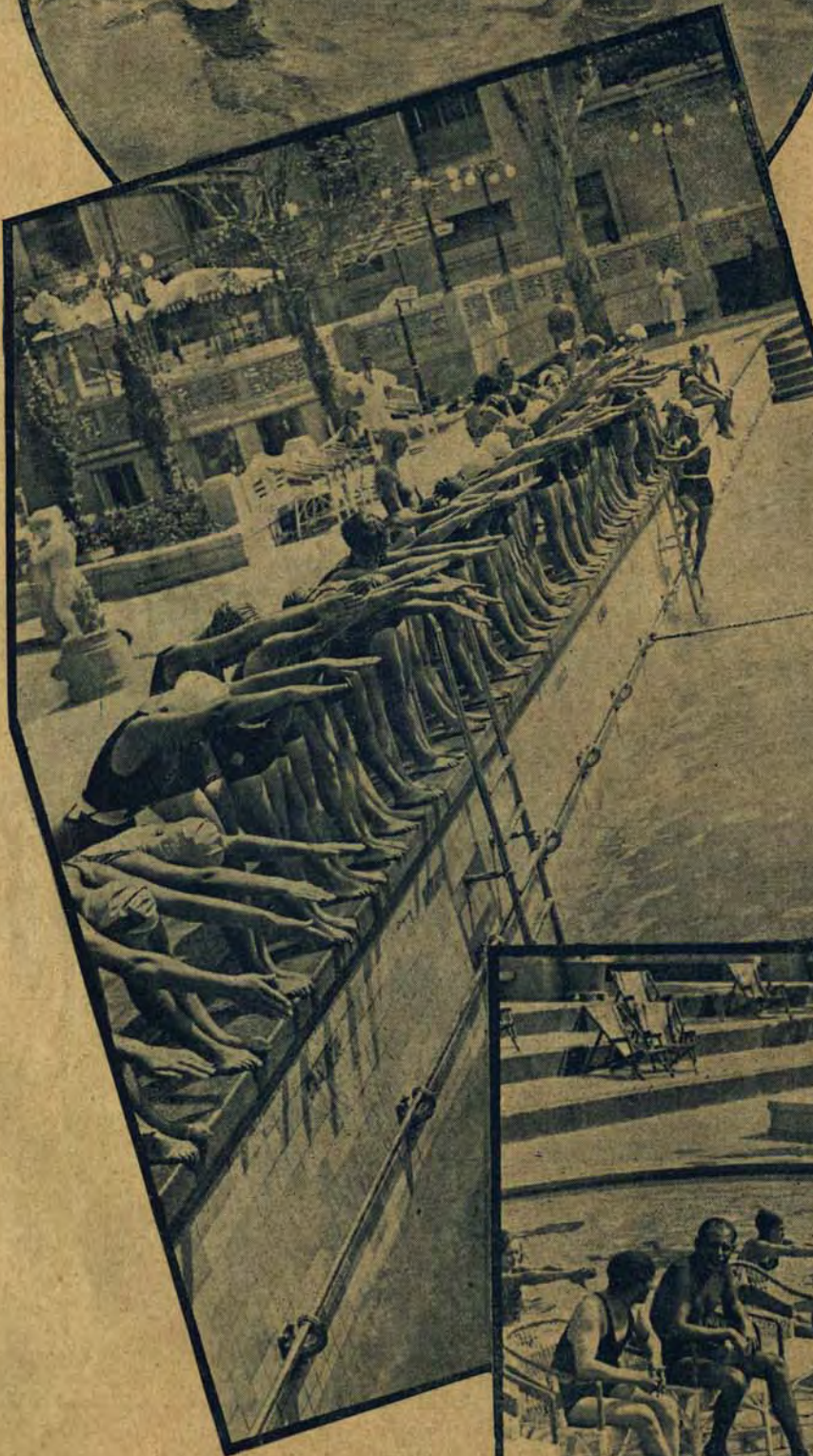
LOTHAR

ȘCOALA DE ÎNOT ONEF

OFICIUL național de educație fizică a putut anul acesta să organizeze un curs sistematic de natație. Studenții și studentele se duceau și până astăzi la mare. Decât — și oricât ar părea de curios la prima vedere — nu marea este cel mai bun mijloc pentru a învăța să înoți și mai ales să înoți bine. Toți specialiștii spun că primele lecții precum și adevăratul antrenament, reclamă o piscină închisă. De aceea „Onef”-ul a și început construcția unui basîn pe malul mării. Dar acs-

iar dela 8 la 9 dimineața studentele Oficiului de educație fizică.

Fotografiile reprezintă câteva scene dela ședința inaugurală. Și profităm de ocazie pentru ca, împreună cu mulți alții, să mai subliniem odată rolul cultural îndeplinit în permanență de O. N. E. F.

Instituția aceasta, condusă cu atâta pricepere de d. colonel Bădulescu, este unul din cele mai remarcabile cadouri pe care l-a făcut generația de după războiu țării noastre.

D. I. SUCHIANU

ta nu va putea fi întrebuițat decât câteva luni pe an, și chiar atunci nu în fiecare zi. Căci apa de mare — cu care se umple piscina — e adeseori de o temperatură glacială. Trebuie cel mai puțin 20° pentru a se putea preda un curs sistematic, cu lecțiuni de o oră neîntreruptă.

Anul acesta, Oficiul a avut norocul de a avea la dispoziție în mod gratuit basinal „Lido”. Și acum câteva zile am putut asista la inaugurarea acestui curs la care vin zilnic, dela 7 dimineața la 8, studenții,

MISS UNIVERSE a fost aleasă

La concursul internațional de frumusețe, care s'a ținut la Galveston, între 7—13 Iunie, a fost proclamată „Miss Universe 1931”, aleasa Belgiei, d-ra NELLA DUCHATEAU, o frumusețe răpitoare, care după afirmațiile unora din membrii juriului, ar fi cea mai frumoasă fată, distinsă vreodată în concursurile dela Galveston.

Tânăra aleasă este în vârstă de 19 ani, brunetă, foarte sveltă și în ciuda modernismului, poartă părul lung, într'o coșită neagră, ca abanosul.

Vorbește curent câteva limbi și este o excelentă dansatoare și cântăreață.

Încă în timpul călătoriei spre New-York, s'au încheiat foarte multe pariuri pentru și contra reușitei ei. Insuș comandantul splendidului „Ile de France”, — în afară de faptul că a jucat o sumă destul de frumoasă pe reprezentanta Belgiei, — a organizat la bordul transatlanticului, — pe lângă serbările oficiale, — o serată oficială în cinstea d-rei Duchateau.

În metropola Statelor Unite, reprezentatele Europei au fost obiectul celor mai frumoase atențiuni, din partea populației entuziasmata, cât și din partea autorităților. Candidatele au fost filmate și toate ziarele au publicat interviuri și fotografii.

Concursul dela Galveston s'a desfășurat în aceleași splendide condiții ca și în anii trecuți. Dar despre acesta vom vorbi în numărul viitor.

Din cauza unei întârzieri, Miss România, d-ra Erastia Peretz a plecat în ziua de 3 Iunie din Hâvre, la bordul vasului „Paris”, care după cum am anunțat în numărul trecut, a trecut în Atlantic printr'o furtună puternică, sosirea în America fiind astfel întârziată cu câteva zile.

Din acest motiv, d-ra Erastia Peretz, „Miss România 1931” n'a mai putut lua parte la concursul internațional din Galveston.

În numărul viitor vom reveni cu amănunte complete.

Secretara particulară

D-RA IRMGARD P. era ocupată ca stenotipistă dela 1 Aprilie 1930 la un avocat din Berlin. Criza se simțea și la Berlin și avocatul nu prea avea mult de lucru. De-aceea avea toată vremea să se ocupe de stenotipista lui, o fată nostimă, de 18 ani.

Situația materială a avocatului fiind însă precară, trebuia să se gândească să-și găsească o soție cu avere. Pe la Crăciun dăduse peste fata visurilor sale cu dota respectabilă, iar de Paști urma să aibe loc logodna. Dar d-ra Irmgard, după cum își poate închipui oricine, nu era de acord cu aceste proiecte matrimoniale. Se așeză la mașina ei de scris și adresă o scrisoare rivalei, adăugând și copiile scrisorilor ce-i fuseseră trimise de șeful său. În această corespondență avocatul numia pe Irmgard „mireasa lui secretă”.

Avocatul aflând despre acest lucru, își condecie pe loc stenotipista, refuzând să-i plătească leafa, conform regulamentului.

Se pare însă că Irmgard tot pro-

fitase ceva de pe urma practicei sale juridice, căci dădu în judecată pe patronul ei. La desbateri, stenotipista știu să se apere cu atâta îndemânare, încât avocatul, îndemnat și de președinte, se declară gata să-i satisfacă pretențiile. În aparență împăcați, avocatul și secretara lui părăsiră Palatul Justiției.

Într'o cofetărie vecină îi aștepta însă logodnica avocatului, cu tatăl ei. După negocieri îndelungate, d-ra Irmgard se declară gata să vândă acele „Scrisori către mireasa secretă” și să renunțe odată pentru totdeauna la orice pretenții asupra fostului său patron.

Șacali turbați

De obicei șacalul e un animal fricos. De câțiva timp însă populația din Otacamund, Madras, trăiește sub teroarea unei cete de șacali turbați. Numeroase persoane au fost mușcate. Imediat ele au fost internate în institutul antirabic din Cornor. Fiarele năvălese prin sat, pătrunzând prin grajduri și mușcând vitele.

Se găsește la toate magazinele de specialitate din țară, iar în capitală la Rezentantatul exclusiv:

CENTRALA FOTOGRAFICĂ
Theodor Gr. Thoma

Str. Domnița Anastasia No 7
(fost Belvedere) — Telefon 359-82

Institut Cosmetic Medical

(Institut de înfrumusețare)

Str. Știrbey-Vodă, 34. Telef. 311/44

Dr. F. KOVACS

Specializat la Viena

Boli de piele și cosmetică. Diatermiei, Raze ultraviolete. Fizioterapie. Ingrijirea feței. Distrugerea radicală a părului de prisos, sbărțuri, negi, coșuri, pistrii, semne de naștere. Tratament de întinerire. Cura de slăbire locală și generală, varice, etc. etc.

Vânzarea produselor proprii

SILUETĂ IDEALĂ
GRISINE HERDAN

Săpunuri subtil parfumate, un lux pentru baia dv.

În momentul în care spuma moale, parfumată, a săpunului „Erasmic”, vă atinge epiderma, un sentiment delicios de lux pune stăpânire pe simțămintele dv.

Baia devine astfel unul din cele mai plăcute ocupațiuni zilnice, — deoarece aceste două săpunuri renumite — conținând miroșuri subtile, alese, de o nobleță pură, — activează regenerator și înviorător asupra pielii.

„ERASMIC” săpun de baie român.

„ERASMIC” săpun de baie „Duchess”.

Rezentanta Generală pentru România „Parfumerie Elitei Engros”, București IV, strada Labirint No. 54.

THE ERASMIC COMPANY LIMITED,
XEB5 170-049 LONDON, ENGLAND.

Renumitele sandale
ROMANE albe și culori
și tot felul de articole
PENTRU VOIAJ din piele veritabilă

GĂSIȚI
EFTIN
LA

Fabricile de pielărie, încălțăminte și articole de voiaj

D. MOCIORNITA

București V, Str. Apele Minerale, 67-65

Depozite de vânzare Str. Carol 29, Cal. Griviței 196
Bariera Moșilor Str. Sărindar 12

Sâmbătă 20 Iunie a avut loc pe terenul „Clubului Călăreților” de pe șoseaua Kiseleff, un mare concurs hipic.

Pe lângă concurenții civili (domni și doamne) au luat parte la această importantă emulație sportivă, cei mai buni călăreți ai armatei noastre.

Concursul s'a desfășurat întocmai după programul stabilit fiecare probă fiind subliniată de ropotele de aplauze ale numeroasei asistențe.

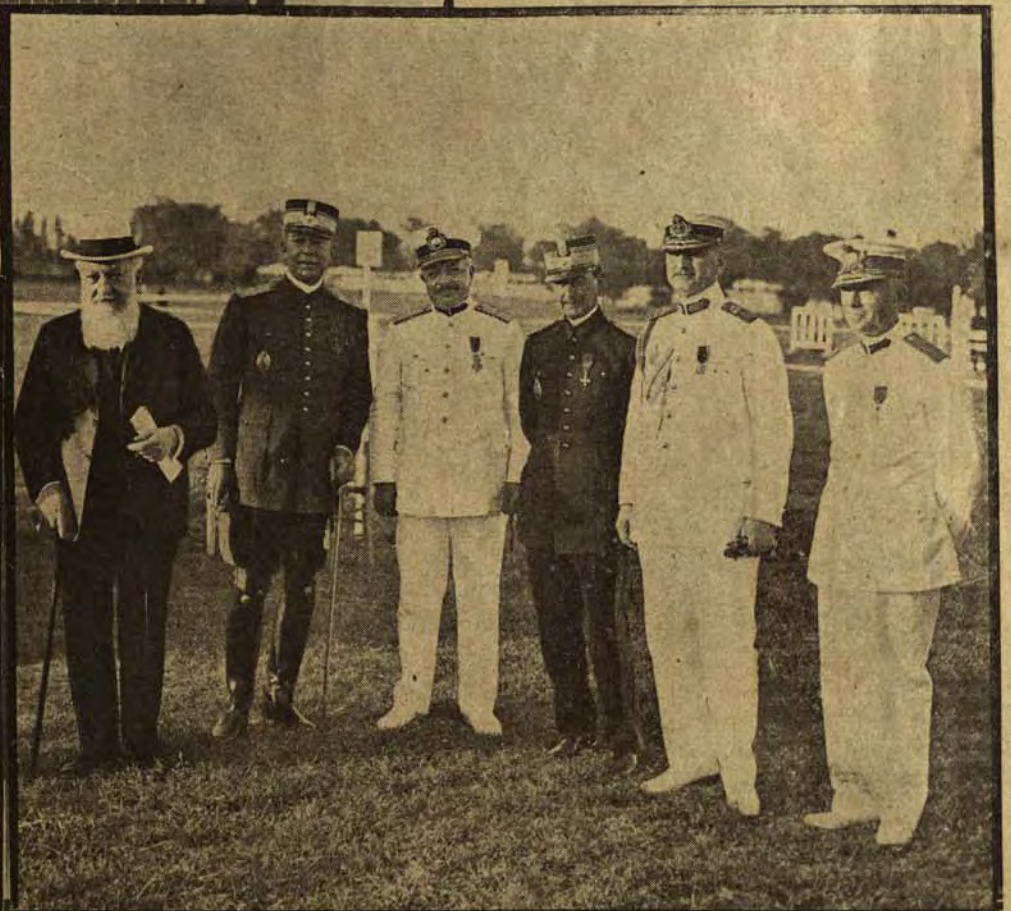
Fotografiile pe care le publicăm în această pagină, reprezintă câteva instantanee prinse de fotograful nostru, trimis special.

La mijloc, dreapta, un salt impresionant al căpitanului Chirculescu, cel mai bun călăreț al cavaleriei noastre.

Stânga, jos: un grup de amazoane concurente.

Jos, mijloc: Regele Carol II întreținându-se cu doi ofițeri concurenți.

Jos, dreapta: Juriul concursului hipic, după decernarea premiilor.

Desvelirea
De
ura
monumentului
lui
Take
Ionescu

Aspecte 'dela solemnitata comemorari
marelui patriot

Duminică 21 Iunie s'a desvelit cu o deosebită solemnităte monumentul marelui patriot TAKE IONESCU, fost șef al partidului conservator-democrat și de repetate ori ministru.

Cliseele noastre reprezintă câteva instantanee prinse la solemnităte și anume: 1) Pa-

triarhul Dr. Miron Cristea, sfințind monumentul „marelui european”; 2) Monumentul cu impresionantele grupuri de bază; 3) D. prim-ministru Nicolae Iorga ținându-și discursul; 4) D. Gabriel Puaux, ministrul plenipotențiar al Franței, vorbind în numele națiunii aliate, la desvelirea monumentului.

reportaj

UN SADIĆ

CRIME s'au săvârșit multe în București, în cursul anilor din urmă. Dar nu se mai ține minte de când poliția n'a mai avut de furcă cu un criminal atât de sălbatic, atât de sângeros și mai ales atât de sadić, ca acel Ioșca Maruth, ucigașul celor două femei din str. Vasile Spiroiu.

Ioșca Maruth n'a ucis pentru bani, n'a ucis din răsbunare, și nici într'un moment de furie oarbă. Fapta lui nu se încadrează în niciuna din formulele curente, în materie de criminalologie.

Maruth a ucis în interval de 10 minute o femeie, pentru că n'o mai iubia și pe alta pentru că începuse s'o iubească.

Trăise cu Ana Kis timp de cinci ani. Se săturase de ea. Or la oamenii de speța lui Ioșca, desgustul concubinajului îmbracă, se pare, formele urei. Pe Ana Kis, criminalul o ura pentru că îi fusese timp de cinci ani amantă.

Fenomenul psihologic nu este prea rar. Dimpotrivă. El se manifestă mai în toate căsniile, legitime sau nu.

Obicinuița declanșează de regulă desgustul pentru relațiuni.

E o lege a tuturor instinctelor. La Maruth manifestația ei a luat forme de monstruoasă exagerare.

Dece își omora Landru femeile?

Dece a ucis Maruth pe Ana Kis? Și apoi dece a omorât-o pe nepoata acesteia, Elisabeta?

Ziarele au vorbit în reportajii lor asupra acestei îndoite crime arătând un vag mobil: gelozia.

Elisabeta, avea un prieten. Maruth, care o iubia, era deci gelos. Ana Kis, mătușa Elisabetei era o piedecă pentru sentimentele lui Maruth față de Elisabeta și de aciuciderea ambelor femei.

Logică superficială.

Dacă asasinul ar fi fost doar gelos, normal era să se descotoarsească mai întâi de prietenul Elisabetei, sau să încerce măcar.

Dar faptele vorbesc dela sine. Le voi povesti.

Am asistat la reconstituirea

crimei și cu această ocazie am putut să privesc în voce pe asasin.

Un cap enorm, cu ceafa turtită. Păr aspru, rar pe lângă urechi, jumulit în creștet. Ochi depărtați, asimetrice, mici, de un albastru coclit, rece fără expresie sau cu o expresie nelămurită — ceva între ochii de apă ai peștelui și ochii de porc. Un nas mare, congestionat, cu rădăcinile nărilor revărsate peste obraji. Mustața aspră. O buză albă mâncată de crăpături și o vânătae supurentă.

Fălci disproporționat de mici față de craniu. Urechi largi, depărtate de cap. Umerii căzuți, brațele scurte.

Jos: Pisicile pe care le îngrija asasinul

Asasinul Ioșca Maruth

Jos: Criminalul în attache-ul motocicletei polițienești

trunchiul mărunț, picioare îndoite dela genunchi. Labelle mâinilor mici și degete subțiri.

Pășește jenat, din cauza unei hernii foarte vizibile. Are bustul înclinat și de-aceea brațele îi atârnă înainte și se leagănă în mers, fără control. Amintește merul stângenit al maimuțelor.

Vorbește numai ungurește. Un interpret traduce explicațiile pe care le dă la locul crimei. Nu manifestă nici teamă nici remușcare. Povestește în amănunt cum și-a săvârșit fapta și își începe aproape toate frazele cu expresia ungurească de politețe „kérem szépen”, (mă rog frumos) ca într'o obișnuită conversație de cafea.

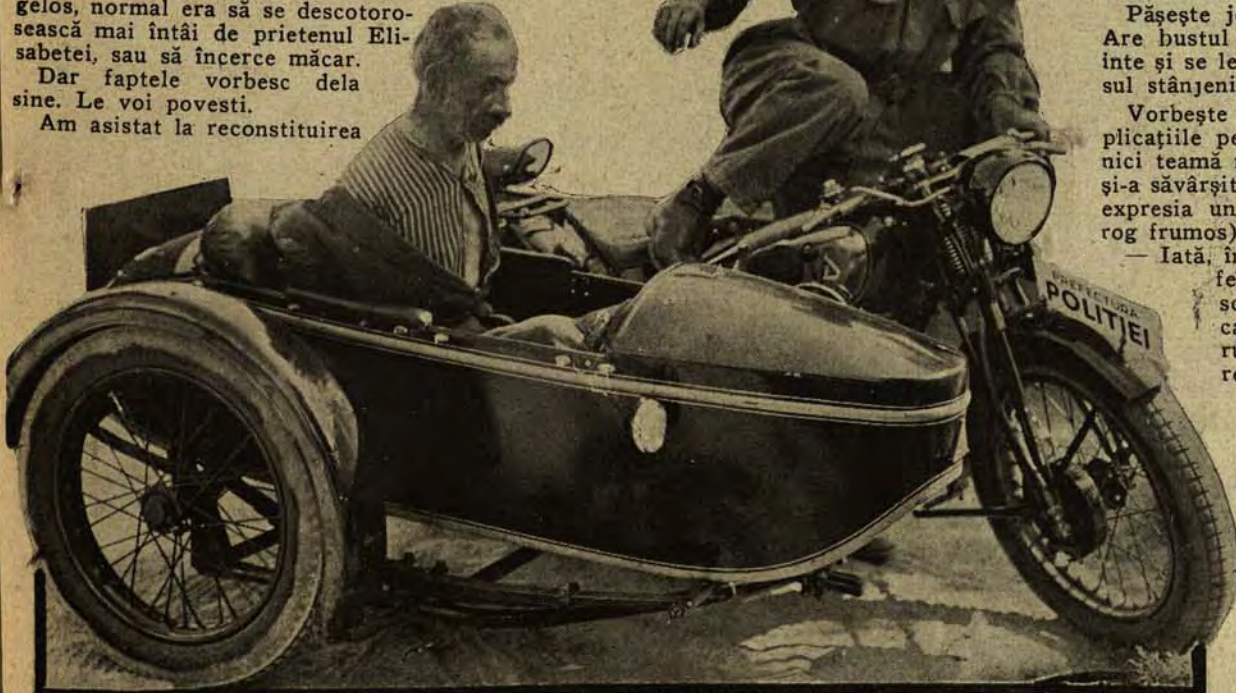
— Iată, începe el, eram culcat aici în patul de lângă fereastră, unde dormia Ana. Pela ora 12 m'am sculat și-am luat toporul de aici, de lângă capul patului. Nu știu cum se face că toporul era acolo. Ana dormia cu fața înspre fereastră. Nu m'am uitat mult la ea. I-am tras o lovitură cu muchia toporului, cam deasupra urechii.

Erji (Elisabeta), care dormia în patul celălalt de lângă zid, s'a deșteptat și s'a ridicat în capul oaselor.

I-am tras și ei una cu toporul în cap. S'a lungit la loc în pat.

Era voinică și n'a murit dintr'odată. Ca să nu țipe i-am vârit o batistă în gură.

Maruth se oprește o clipă din povestit. Ar vrea probabil să treacă peste unele fapte.

— „Pe urmă?”
— „Pe urmă am apucat-o de mâini ca să nu se mai împotrivescă și am siluit-o.”
— „Tu s'a mai sbătut dar nu murise?”

Asasinul se așează în genunchi pe locul unde era patul fetei și arată cum i-a băgat călușul în gură și cum o ținea apoi de mâini cu mâna dreaptă.

— „Zici că nu murise?”

— „Nu, era în agonie.”

Criminalul se ridică, ia din nou toporul și arată cum s'a întors, după aceea, la patul unde Ana zăcea în nesimțire.

— „Nici asta nu era moartă”, povestește Maruth. „Gemea.”

Am ridicat încăodată toporul și-am isbit-o în frunte. Din isbitura aceea trupul s'a rostogolit și a căzut lângă pat.

În patul celălalt Elisabeta respira încă. Am acoperit-o cu o cuvertură până sub bărbie... Am luat iar toporul și i-am mai dat și ei una în frunte.

După asta n'a mai mișcat.

M'am întors din nou la Ana. Cred că nici după a doua lovitură nu murise.

M'am aplecat peste ea și i-am ascultat inima, Bătea încă sau nu se părea. Ca să se isprăvească i-am mai dat una cu muchia toporului, tot în cap și am împins-o cu piciorul sub pat. Asta e tot. Amândouă erau moarte. Am eșit în antreeaș, am șters toporul de sânge cu o cârpă albă, m'am spălat și eu pe mâini și m'am culcat.

A doua și a treia zi pe seară am venit să văd, ce mai e cu cadavrele, am gătit mâncare pentru pisici și m'am culcat, aici într'un colț, în antreeaș.

După această scurtă povestire, însoțită pentru fiecare act, de gesturile explicative, asasinul rămâne cu ochii pironiți în pământ.

Afară, lumea huiduește și vociferează...

Se aud strigăte:

— „La ocnă!” — „La spânzurătoare!”

Cordoanele de jandarmi cari barează strada de-abia pot ține puhoiul de oameni.

O clipă de neatenție, și ucigașul ar fi sfâșiat de femei... Mai ales de femei... Maruth ascultă liniștit invectivele mulțimei, se așează calm în atașul motocicletei cu care a fost adus, își întinde mâinile pentru strângerea în cătușe și privește înainte, printre cordoanele de jandarmi.

Rămân să mai schimb câteva vorbe cu proprietăreașii caselor în care s'a întâmplat crima. E o femeie bătrână, știrbă, simpatică.

A povestit pentru a nu știu câta oară cece știa despre criminal, și oamenilor poliției și vecinilor și gazetarilor.

De ani de zile biata femeie n'a avut un prilej de vorbă mai nimerit, ca în aceste ultime două săptămâni. Și profită:

— „Ai văzut domnule ce om! Ai zice că nu-i în stare să omoare singur un

pui de găină. Dacă l-ai fi văzut mângându-și toată vremea pisicile, ai fi zis că-i pâinea lui Dumnezeu... Acum văd eu că dacă-i plăceau atâta pisicile însemnează că seamănă cu ele.

Ai văzut d-ta cât sunt de rele pisicile?

Ele nu pot mânca o lighioană până n'o chinuesc... Se satură mai bine cu un șoarece chinuit, decât cu o bucată de cașcaval.

Așa e asta, Motan blestemat... Și niciodată nu putea să vorbească cum se cade, ca omul.

Dacă îi ceream chiria, îmi răspundea, să ierțați, cu vorbe grele.

Dacă mă întâlnea prin curte, în loc de bună ziua îmi spunea alte alea, de intram în casă de rușine.

Mă rușinam eu femeie bătrână...

Pe biata Ana Kis n'o mai putea suferi de mult. Nu mai știa sârmana cum să-i intre în voce, ca

St.: Criminalul este adus cu motocicletă la locul unde a făcut dublul asasinat.

Jos: Privind pe fereastră...

St.: Autoritățile și criminalul în str. Spiroiu

să-l îmbuneze. Ii aducea sticle de vin acasă, îl hrănea, îl ținea ca pe un trântor...

Și el drept răsplătă a omorât-o ca pe un câine cu muchia toporului. Și fără intenție de adâncire psihologică, bătrâna adaugă: „O ură...”

Așa este câte unul: În loc să se despartă de femeie când nu mai ține la ea, o bate, o schingiește, — și vai de mama ei!... Pe stradă au mai rămas din loc în loc grupuri de femei. Discută, comentează cu mijloacele lor și ocărăsc.

Una cugetă strâmb, în azul tuturor:

— „Dacă ăștia bătrânii se poartă așa cu noi, păi ce să mai zicem de cei tineri?”

I. RAK

VILA MORTII

IN ULTIMII doi ani, Marsilia a fost teatrul unor crime oribile ale căror rădăcini necunoscute se întindeau până în cercurile cele mai repute ale societății marseleze.

Unul dintre cazurile care au pasionat întreaga opinie publică, prin descoperirea unor crime oribile, de un rafinament bestial fără precedent este cazul lui Sarret avocat, jurnalist, agent de asigurare și criminal.

În Martie 1930 a murit în Cannes o lucrătoare tuberculoasă.

Autorităților li s'a comunicat că ar fi vorba de o oarecare Catherina Seltreuil, născută Schmidt, fiica unui jandarm din Bavaria, care s'ar fi căsătorit în 1924 cu francezul Seltreuil decedat în 1927.

Autorizația de înmormântare a fost imediat eliberată de poliție, întrucât cazul nu prezenta nimic suspect.

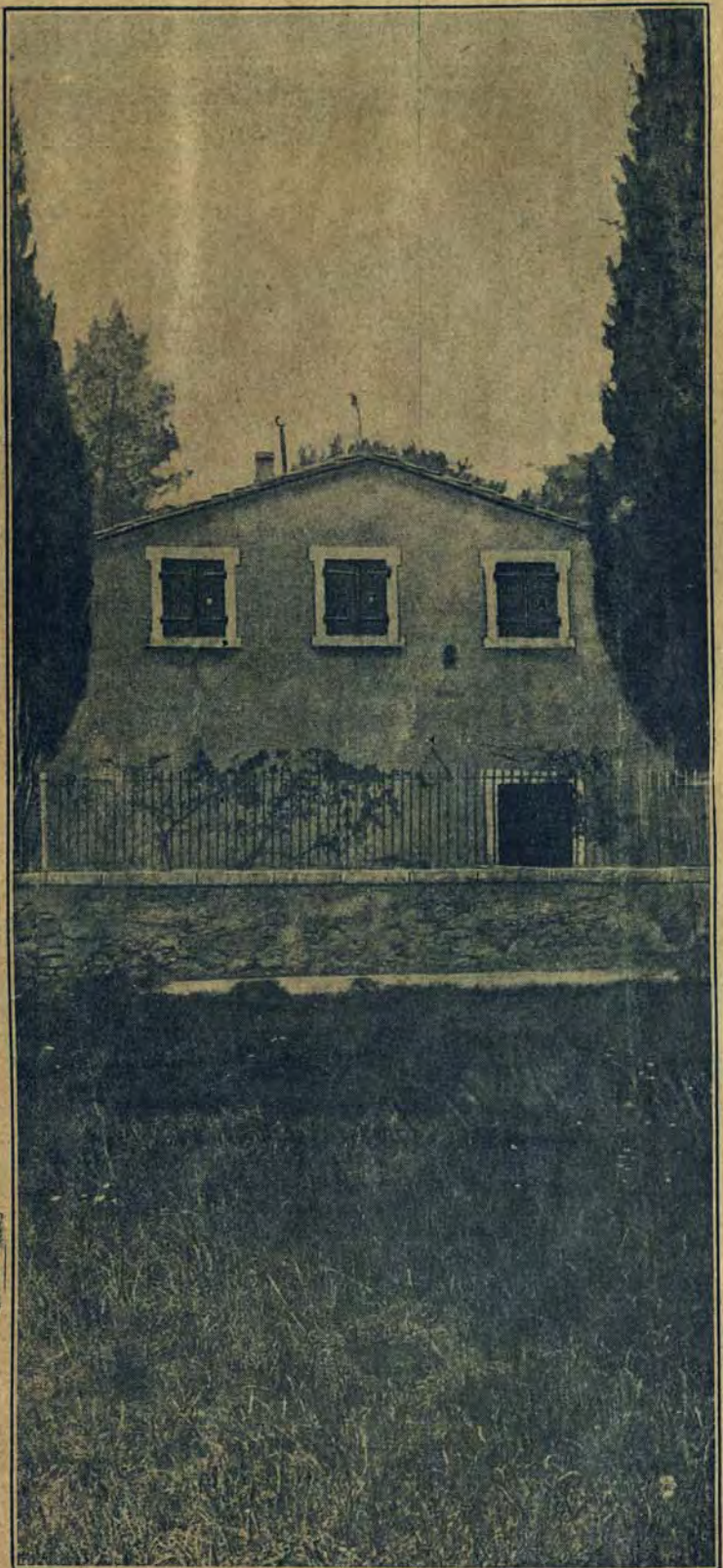
În același timp societății de asigurare „Securitas” i se prezentă o poliță de 500.000 franci, pe numele Catherinei Seltreuil.

Cum toate actele păreau a fi în cea mai perfectă ordine polița a fost plătită, fără să deștepte nici o bănuială, la administrația societății de asigurare.

După câteva luni, unul dintre angajații societății de asigurare, află că decedata nu ar fi Catherina Schmidt, ci o oarecare Magali Herbin. Consultându-se dosarele se găsește că decedata era lucrătoare într-o fabrică de țigarete și câștiga 500 de franci pe lună, ceea ce nu i-ar fi dat posibilitatea să se asigure pe o sumă atât de mare. Făcându-se cercetări mai amănunțite, s'a constatat că într'adevăr Magali Herbin decedase, iar Catherina Schmidt trăia încă, bucurându-se de cea mai deplină sănătate. Cu încheierea contractului de asigurare se ocupase un oarecare Duverdier, omul de afaceri al unui avo-

Vila morții

Advocatul Sarret înconjurat de polițiști. Dreapta: Arestarea surorilor Schmidt

cat marselez, bine cunoscut în cercurile baroului numit Maître Sarret. Duverdier dispăruse însă fără urmă. Maître Sarret membru al baroului din Marsilia continua însă să-și exercite profesiunea de avocat chiar în acest oras.

Investigațiile făcute asupra persoanei lui Sarret, dădură la iveală că numele său adevărat a fost Sarejani, că era născut în Triest într-o colonie grecească și venise în Franța înainte de război, unde se naturalizase schimbându-și totodată numele în Sarret.

Ca avocat pledase în câteva procese mari mai târziu însă se retrăsese într'un ungher cam obscur, un cerc de avocați cu renume dubios, ale căror procese fără a face prea multă vâlvă, erau însă foarte lucrative.

În anul 1911, Sarret a fost dat în judecată pentru excocherie. Destul de abil în chestiunile juridice, a știut să se sustragă pedepsei. Odată cu acest proces o celebritate suspectă începu să planeze în jurul persoanei sale mai ales că se specializase într'un domeniu de drept, care friza pedepsele legale prin tangentă, anume jurisprudența în materie de asigurare.

De câte ori Sarret a putut să se sustragă legilor și să

aducă pagube însemnate societăților de asigurare, nu se știe încă. Că este amestecat în o mulțime de chestiuni întortochiate, e un fapt deosebit de dovedit. Studiul dosarului lui Sarret, a fost în această privință, desul de convingător, pentru judele de instrucție. Și în acest caz al Catherinei Seltreuil, desigur avocatul era inițiat în toate culisele afacerii și cu siguranță că el era organizatorul acestei vaste excrocherii. Personalitatea lui Duverdier rămăsă în umbră, a fost desigur numai o apariție menită a mijloci excrocheria.

Societatea de asigurare înaintă parchetului o plângere contra lui Sarret, iar surorile Catherina Schmidt și Filomena Schmidt, au fost arestate. Avocatul a primit însă lovitură cu cel mai mare sânge rece. El a anunțat imediat pe unul din cei mai renumiți avocați francezi, pe Morro Gafferri, rugându-l să preia apărarea persoanei sale, în acest proces.

Între timp însă, s'au produs următoarele evenimente. Agentul secret însărcinat cu investigațiile relative la dispărutul Duverdier, primi vizita comisarului Maria. Întreținându-se cu acesta asupra greutăților pe care le întâmpina cu investigațiile sale, comisarul Maria îi sugera ideea că chestiunea Duverdier ar putea avea legătură cu cele întâmplate la vila „Ermitage”.

— „Ermitage?”
 — „Când a dispărut Duverdier?”
 — „Acum patru ani”,
 — „S'a dovedit că era un cunoscut al lui Sarret?”

— „Da. El spune că Duverdier a dispărut într'o bună zi, cu o femeie măritată”.

— „Chestia asta mi se pare foarte suspectă. Să mergem la proprietarul vilei, la domnul Poncet; cu siguranță vom afla lucruri interesante”.

Vila „Ermitage” e situată în apropiere de Aix, câțiva kilometri depărtare de Marsilia. Primind vizita poliției, domnul Poncet nu se arată deloc mirat, ci declară că se aștepta chiar zilele acestea la o vizită a poliției.

— „Dece?” întrebă mirat comisarul Maria.

— „Inchipuiți-vă și dv. Eu am închiriat vila unui om cu o înfățișare respectabilă, care apărea aci totdeauna în societatea a două doamne bine îmbrăcate cu aparențe destul de oneste. A locuit în vila mea aproape trei luni. Într'o bună zi mă chemă și-mi anunță plecarea înmânându-mi în același timp, cheile apartamentului. După 24 de ore m'am dus să-mi vizitez odăile. Întreaga casă avea un miros insuportabil, aerul era de nerăspirat și cu toate că am ținut mai bine de două săptămâni ferestrele deschise, mirosul persista, făcând apartamentul de nelocuit. Am căutat să află cauza acestui miros puternic, însă fără rezultat. În bucătărie am găsit câteva pete întunecoase pe pereți, tapetul de ulei al instalației de apă, era încă umed, iar smalțul băii căpătase o colorație cenușie. Am căutat prin grădina. Într'un loc, pe care vi-l pot arăta și dv. am găsit pământul umed; un fel de materie cleioasă fusese asvârlită acolo, care emana același miros caracteristic, ca cel din camere.

Am întrebat vecinii dacă n'au văzut sau auzit ceva. Singura informațiune pe care am căpătat-o a fost aceea, că un domp și o doamnă ar fi intrat în vilă. După cum știți și dv. am anunțat poliția, care a venit la fața locului, fără a putea stabili proveniența aceluia miros, sau că s'ar fi întâmplat ceva suspect în vila mea”.

Comisarul Maria, împreună cu proprietarul și celălalt agent al siguranței, intrară în vilă. Petele negre de pe tapet se mai puteau vedea și acum, iar baia rămăsese colorată cenușiu, așa cum o găsise și domnul Poncet.

Pe ușa bucătăriei și pe un gang alăturat, se puteau vedea aceleași pete caracteristice. După această vizită cei doi agenți ai poliției, au plecat la locuința lui Duverdier, care rămăsese de trei ani închisă. Avocatul Sarret, ca fost prieten al dispărutului, poseda cheile acestei locuințe.

— „Când a dispărut Duverdier?”

— „La 14 Noembrie”.

— „Și când a plecat Sarret din vila „Ermitage”?

— „La 17 Noembrie”.

Cu aceste noi date, identitatea lui Duverdier, a fost imediat stabilită. Peste câteva ore, poliția știa că Duverdier era un oarecare Chambon, fost călugăr caterisit pentru diverse chestiuni necurate, excrocherie, libertinaj, etc. În ultimul timp acest personaj trăise în concubinaj cu o oarecare d-nă Blanche Bellandrou, din Montpellier și făcuse multe afaceri împreună cu Sarret, în special, afaceri în legătură cu asigurările.

* * *

Judele instructor Rochu sesiză imediat chestiunea și ordonă aducerea celor două surori Schmidt. În cabinetul său, el le declară următoarele:

— „Noi știm tot ce s'a întâmplat în vila „Ermitage”. Vă rog să istorisiți încă odată faptele”.

Printre sughițuri și lacrimi una din surori declară:

— „În ziua de 17 Noembrie Sarret ne anunță că va veni cu „clienții” săi la vila „Ermitage”. Pela ora prânzului el sosi cu Duverdier. El o rugă pe sora mea Filomena, să plece. Eu am rămas în vilă.

Nu făcuse nici o sută de pași, după cum îmi istorisi ea după aceea, când auzi o detunătură.

Sora mea se întoarse la „Ermitage” și-l găsi pe Sarret, contemplând cadavrul lui Duverdier.

Crima s'a întâmplat în următoarele împrejurări: Sarret, m'a rugat să-i servesc un mic dejun la care să ia parte și Duverdier. După ce am pregătit dejunul îl chemai pe Sarret în sufragerie. Acesta se ascunse însă după un paravan și când Duverdier a intrat și el în sufragerie, Sarret îl împușcă din spate.

După aceasta Sarret plecă la Marsilia, rugându-ne să rămânem în vilă, să păzim cadavrul lui Duverdier. Peste câteva ceasuri, Sarret se întoarse în tovărășia doamnei Bellandrou. Intrând în casă, Sarret o anunță că domnul Duverdier o așteaptă aci. El o ajută să se desbrace. Ea trecu în sufragerie luă loc pe un scaun, în fața căruia se afla același paravan, din spatele căruia fusese împușcat Duverdier. În acest timp Sarret ne trimise în curte, să dăm drumul la motorul automobilului său, pentru ca să nu se audă detunătura provocată de împușcături. Într'adevăr, când ne-am întors în casă, doamna Bellandrou, zăcea pe podele, într'un lac de sânge.

Împreună cu Sarret am dus cele două cadavre în baie. Noi ne codiam, fiindu-ne frică să atingem corpurile acelea, cu o înfățișare atât de oribilă. El însă ne amenință că ne va da pe mâna poliției, deoarece spunea el, în calitate de avocat nu va putea fi învinuit de crimă. Imediat ce-am depus cadavrele în baie, Sarret a adus niște acid sulfuric, pe care și-l procurase dinainte, turnându-l peste cele două cadavre. În această sinistrală baie, rămăseră cadavrele trei zile. După acest timp resturile deveniră o masă gelatinoasă, pe care am asvârlit-o în grădina. După ce am aranjat totul, am plecat în Marsilia, trecând pe la lo-

cuința lui Duverdier, de unde am luat cheile apartamentului.

După declarația surorilor Schmidt judele de instrucție, chemă pe Sarret în cabinetul său, și-l întrebă în-tâi asupra afacerii Magali.

— „Si cealaltă afacerie?”

— „De care vorbiți, domnule judecător?”

— „Ascultă-mă domnule Sarret. Dumneata ești învinuit de omor pentru jaf. Știu că ai ucis pe Duverdier, în vila „Ermitage”. Toți cred că ai făcut aceasta pentru a-l jefui. Eu însă cred că dumneata nu ești capabil de o astfel de faptă. Sunt convins că dacă l-ai omorât, ai făcut-o fiindcă erai în legitimă apărare. Vă vorbesc sincer. Situația dv. este disperată. Vă rog să mă ajutați, să elucidez această teză”.

Sarret căzu în capcană.

— „Aveți dreptate, domnule judecător, eram în legitimă apărare. Duverdier știa de câteva chestiuni particulare și în special de cazul Magali. El îmi ceru bani. I-am dat o sută de mii de franci, sumă cu care nu era însă mulțumit. M'a căutat atunci în vila „Ermitage”, unde a avut loc între noi o scenă violentă. M'a amenințat cu revolverul. Am căutat să-i smuncesc arma din mână și fără să-mi dau seama, am atins trăgaciul, și... l-am ucis.

Atitudine judecătorului se schimbă spontan.

Nu mai era vorba de legitimă apărare ci de o sumă de alte chestiuni, care-l lăsară pe Sarret, înmărmurit.

— „Si doamna Bellandrou?”

— „De aceasta nu știu nimic”.

— „Dar de acidul sulfuric? Dar de motorul automobilului? Dar de paravanul din sufragerie, de toate acestea nu știți nimic?”

Cu un sânge rece extraordinar, Sarret găsia la toate o explicație și în cele din urmă, prin fraze ironice, spușe că surorile Schmidt, aveau tot interesul să-l calomnieze și să-l învinuiască de fapte pe care nu le săvârșise.

— „Ele vor să se răsbune”, încheie Sarret.

În acest timp tot trecutul lui Sarret a fost răscolit, iar poliția a făcut investigațiuni la toate locuințele pe care le ocupase, găsindu-se o mulțime de corpuri delictive, provenite dela victime a căror identitate nu s'a putut stabili încă. O adevărată lavină de scrisori anonime au început să curgă la cabinetul judelei instructor. Sarret a rămas însă impasibil la toate atacurile. Aceeași răceală, aceeași culpăneală în toate răspunsurile sale, ca și la macrobrul Landru. La un interogatoriu judele instructor îl compară cu Gambais la care Sarret răspunde ironic:

— „Vanitatea d-tale profesională te obligă să găsești în mine un caz senzațional”.

Fățărnicia și cinismul lui Sarret, au întărit într'un grad atât de mare publicul marsiliez încât acesta a manifestat în fața palatului de Justiție, cerând gholitarea lui Sarret, fără nici o judecată prealabilă. Justiția din Marsilia e hotărâtă să dea un exemplu drastic, pentru toți amatorii de crime gen „Landru”, și a intervenit în acest sens la instanțele superioare ale justiției franceze.

„REALITATEA ILLUSTRATA”

Bon No. 3

Numele
 Str. No
 Localitatea

Acei cari vor complecta bonurile ce vor apărea până la mijlocul lunii August, vor participa la marele concurs pentru

UN AUTOMOBIL

Bonurile se vor trimite administrației noastre toate odată, după apariția ultimului bon, după care fiecare c.titor va primi un cupon de participare la tragere. Abonații noștri sunt înscriși la tragere, din oficiu

A apărut revista „REBUS” No. 2

Revista jocurilor distractive, conținând: Cele mai perfecte forme de CUVINTE INCRUCIȘATE, cât și orice formă de joc intelectual, distractiv, cu ultimele noutăți în domeniul acestuia, având și un supliment cu pagina șahului, bridge, sport, cinematograf, curiozități aritmetice, glume, etc.

PREȚUL LEI 5

Dinți albi și frumoși: Chlorodont

pasta de dinți din mentă, care înviează minunat gura.

Tubul: Lei 22. — și Lei 32. —

În jungla bucureșteană

O NOAPTE bucureșteană a trecut. O noapte înăbușitoare, pe care lumea a petrecut-o în grădinile cu reviste sau în cele cu mititei, la Șosea, la Strand sau pe terase. Indrăgostiți mo-dești s'au plimbat prin răcoarea fictivă, sub arborii parcului Carol, câteva perechi au ieșit din sălile de cinema, ca dintr'o etuvă.

Câteva focuri de revolver în noapte s'au auzit spre periferie; târziu, un haut-parleur răgușit mai cârăie încă o recepție din America și zorile s'au ivit murdare, turburi ca ochii vagabonzilor, cari au dormit pe băncile bulevardului.

A doua zi de dimineață ziarele sunt pline de performanțe sportive și de discursuri politice. Sunt numai câteva linii cu litere mici, destinate faptelor diverse: *sinucidere, dispariție, accident, agresiune*.

Nimeni nu le-a citit și totuși câte drame, câte sfâșieri, câte pândiri și cât sânge n'a curs în jungla bucureșteană, în noaptea aceasta! Cine a stat să le observe și să le noteze? Reporterii nu aleargă decât după criminali de anvergura uriașă a acelor din Str. Leon Vodă.

Descoperirea lui Maruth asasinul femeilor din str. Spiroiu a fost descrisă în toate amănunțele, pe câte trei coloane de gazetă. Creșterea șomajului și a mizeriei, reducerea pe de altă parte a personalului polițienesc, din cauza economiilor bugetare, au făcut să sporească numărul crimelor senzaționale, furturile din vitrinele bijuteriilor și jafurile de tot felul. Dar pe lângă aceste lovituri de senzație, în fiecare noapte se petrec în jungla obscură a Bucureștiului, în vasta periferie suburbană, mii de fapte diverse, pe care nimeni nu le notează.

Ba da. Există un om prin mâna căruia trec toate aceste informații. E comisarul de serviciu dela Prefectura Poliției Capitalei. Tot ce se întâmplă în cartiere, el află, centralizând telegramele și notele telefonice, pe care secțiile polițienești din cartiere i le comunică. Pe cele mai principale, comisarul de serviciu le trece într'o condică, așa zisă condică a gazetarilor. E condica din care se inspiră reporterii de fapte diverse.

Dar cele mai multe comunicări periferice trec la dosar, fără să mai fie citite de nimeni. Teancul enorm însă de telegrame de acest fel, ce se strânge în zorii zilei în cabina comisarului de serviciu, formează un album sintetic al unei nopți bucureștene, un film al junglei nocturne a Capitalei.

„D-na X. a declarat că a pierdut o broșă în valoare de 3.000 lei”.

„La ora 24 gardistul din post seria 459 a găsit cadavrul unui om, într'un lac de sânge”.

„In Dâmbovița, la moara Ciurel, a fost pescuit cadavrul unui necunoscut”.

În cabina comisarului de serviciu sună telefonul. Un subcomisar periferic cere autorizația să expedieze cadavrul la morgă.

El explică cum pe mal, ceva mai sus, se găsiseră hainele înecatului, cu o hârtie de 100 lei în buzunar și o filă pe care scria:

„Mă sinucid. Să se distribuie acești bani acelor cari vor avea grije de cadavrul meu”.

Nici o semnătură.

— Il timitem la morgă?

Sus: Vagabonzi în repaos pe cheiul gârlei; dr.: un copil părăsit în stradă.

— „Cum îl chiamă?”
— „N'a lăsat nici un act de identitate. Ia butoniera hainei s'a găsit însă panglica unei decorații rusești”.

Încă un nobil rus în mizerie, care s'a sinucis. Poate un general, sau un mare duce din armata țarului.

Pikpokeții bucureșteni: In timp ce doamna dă cismarului un pantof la dres, un vagabond îi smulge poșeta și dispore cu ea.

„O încăerare s'a produs într'o cârciumă în cartierul Dudești. Mai mulți indivizi au fost răniți. Poliția a făcut o razie în cartier”.

De unde a pornit primul foc de revolver, nu se știe. Toți mardeiașii din cârciumă se ridicară în picioare, cu mâinile pe plăselele bricegelor din buzunar. Femeile alergară spre ușe. Cântărețul din armonică scuipă restul de țigare pe care-l morfolia în gură și puse armonică lângă el, pe podele. Patronul lăsă sticla din mână sări la teighea și închise cu cheia sertarul unde ținea banii. Băiatul din prăvălie se ascunse după teighea. Șase oameni se încăieraseră în cârciumă, ridicând scaune, răsturnând mese. Un glonte înstelă o oglindă. Patronul făcu un semn din cap spre nevastă-sa; aceasta se strecură afară din cârciumă și reveni îndată cu un gardist. Fluere disperată chemară gardiștii din posturile vecine. Din stradă se auzi șgomot de geamuri sparte, gardiștii apărură în cadrul ușilor. Ca prin minune cârciuma s'a golit de clienți. Din cei șase băieți, au fost prinși numai doi. Într'un colț, o fată cu umerii înguști, singură, îmbrăcată cu o rochie de mătase artificială, plânge pe tăcute cu șapca unui bărbat în mână. Într'o stradă vecină un mardeiaș trage foc după foc, fără să se

Palatul de Justiție, penultima haltă a delicvenților

fără guler. Omul care sângeră, cu capul gol, poate acel care și-a uitat șapca în mâinile fetei din cârciumă, ridică din umeri disprețuitor.

— „Ah! Femeile!” și trimite prin strungăreață o salivă pe peretele din față.

Un altul foarte tânăr, tremură de frică și plânge cu capul între umeri. O femeie beată începe să urle.

— „Tăcere!” strigă un agent, deschizând ușa cu o lovitură de picior.

„Un copil pierdut a fost găsit de gardistul seria 1473”.

„Două automobile s'au ciocnit pe Calea Moșilor. Un moș și trei răniți”.

„D-ra Z. a încercat ieri să se sinucidă, luând opt pastile de veronal. Cauza, certuri familiare”.

A fost o dramă scurtă, o invitație la un cinema făgăduinți deșarte, o noapte petrecută împreună. A doua zi s'a întors acasă, s'a oprit în prag, ezitând. Mama ei plângea; plânsese toată noaptea. Tatăl ei o căutase până în zori. Într'o clipă au înțeles. Prima impulsie de bucurie că o revăd, se transformă în furie și tatăl se repezi la ea cu pumnii ridicati.

O banală încercare de sinucidere ca atâtea altele, a fost finalul acestei drame.

„Un incendiu a izbucnit în magazinul de manufactură din Calea Dobanților. Se crede că focul a fost pus”.

„Un individ a atacat un debit de tutun, pentru a-l devaliza”.

Venise pe seară și patru ceasuri a dat târcoale debitului de tutun din colț. S'a dus la cârciumă, a revenit, a intrat în debit, a cumpărat „două mizeriașe” dar au mai venit și alți clienți și el a ieșit iar în stradă. A trecut de nenumărate ori prin fața debitului de tutun, în care se afla o singură femeie tânără, vânzând țigări. Femeia deschidea din când în când sertarul ca să pună banii ce-i primia dela clienți. Noaptea târziu clienții se răriră. Vagabondul, un tânăr blond, destul de corect îmbrăcat, își făcu curaj și intră. Femeia își făcea socotelile, numărând banii. Vagabondul se apropiă, repezi un pumn în fruntea femeii și întinse mâinile spre bani. Femeia se îndoi brusc sub lovitura primită, se clătina o clipă și începu să țipe. Vagabondul descărcă un foc de revolver. Un client intră. Hoțul se năpusti spre ieșire, îl îmbrânci fugi în stradă. Femeia căzuse cu fața pe teighea, și sângele uda cutiile cu țigări și hârtiile de bancă.

În stradă vagabondul fugia din toate puterile, urmărit de strigătele mulțimei. Incolțit, descărcă în urmăritorii lui două focuri de revolver, dar câțiva șofeuri dintr'o stație de taxiuri îi barară drumul și-l prinseră. Un gardist alergă dând țigalele sperate. Lovit de șofeuri cu pumnii în cap, plesnit de palmele lor, linșat, vagabondul plin de sânge, gemea: — „Nu mă omorâți!”

Șofeurii râdeau.

„Un bătrân și soția sa s'au spânzurat în cocioaba lor dela marginea Capitalei”.

Erau muritori de foame.

În zori în cabina comisarului de serviciu dela prefectura poliției, sosi bine odihnit înlocuitorul acestuia un alt comisar care face serviciul de zi.

— „E ceva nou?”

— „Eh... nimica toată...”

REP.

...dat...

grăbească în două umbre ce fug. Urmărea: o razie. Agenții barează ulițele, culeg siluete suspecte, pun cabriolete pe mâinile apașilor:

— „Sus mâinile! Actele de identitate!”

— „Nu mișca! Ce-ai în buzunar? De ce porți la tine un briciu?”

— „Voiam să-l vând! Sunt șomeur.”

Toți spun că sunt șomeuri și poate că mulți din ei sunt. Ei formează marea legiune a crimei; pe ei îi vedem dormind pe malurile Dâmboviței și în grădini publice. Se îmbată în cârciumi și mizeria îi îndeamnă la crimă și furt. La razii se culeg sute din acești indivizi fără rost, cari sunt înghesuiți în secțiile polițienești și în beciuri. Unii își șterg sângele ce le curge pe obraz și adesea se poate vedea printre ei câte un tip în smochink,

In vechiul Egipt

Fresca reprezintă pe zeul Horus, cu capul luminat de discul soarelui

PROFESORUL Maspero distinsul egiptolog a scris că zeii vechiului Egipt erau atât de numeroși, încât deabia mai era loc pentru muritorii pe pământ.

În afară de zeitățile identificate cu soarele, luna, planetele, unele stele, cu însuș cerul, mai erau zeități care veghiau asupra diverselor faze ale vieții umane. Există un a-nume zeu sau zeiță, pentru fiecare zi a săptămânii și pentru fiecare oră a zilei.

La nașterea unui copil egiptean, zeița Mashkonit, venia în ajutorul mamei; la căpătâiul ei, sta Raninit, care îngrijia de hrana copilului și de botezul lui. Amet era zeul stomacului și al intestinului gros; Hapi avea grija intestinelor mici; Tuatmuff îi proteja inima și plămânii, în timp ce Qabhse-nuf supraveghea sănătatea ficatului și a fierei. Anticul egiptean n'avea nici o clipă de reală singurătate; se găsea totdeauna un zeu sau o zeiță, care să vegheze lângă el, oriunde, în fiecare clipă a nopții și a zilei.

Mulți s'au întrebat de ce Cleopatra a ales tocmai mușcătura aspidului. Mușcătura acestei reptile nu provoacă o moarte fără suferințe, după cum au pretins unii. Din contra, acest venin produce chinuri de o atrocitate care atinge paroxis-mul și desfigurează pe otrăvit. De ce a ales această regină lăcomă de plăceri, tocmai o reptilă desgustătoare, spre a-i deschide porțile morții? A făcut-o pentru că faraonii aveau o zeitate ce veghia asupra lor și care se numea Nati. Ei bine, această Nati era simbolizată de o aspidă. Gândul Cleopatrei a fost probabil că trecând prin Nati, zeița-aspidă, în lumea spiritelor, își asigura protecția acesteia. Deși se știe că regina nu prea era religioasă, e stabilit însă faptul că bărbații

Zeita Nut

și femeile revin în momente de nenorocire, la credințele religioase primite în copilărie.

Fiecare district sau provincie își avea zeitățile sale, mai mult sau mai puțin geloase pe celelalte. Dacă un om trăia în Theba, supremul său zeu era Amon și plătia impozite preoților lui Amon. Dacă se muta la Abydos Amon pierdea orice interes pentru el și plătia impozite preoților lui Osiris. Dacă cineva voia să mănânce carne de ied, nu putea s'o facă la Abydos unde capra era sacră, fără să-și atragă grele pedepse. Dar n'avea decât să facă un drum până la Helipolis unde putea mânca atât cât poțea.

Astăzi ne e greu să concepem intimitatea relațiilor dintre zeii Egiptului și credincioșii lor. La Theba, unde patrona zeul Amon, regina era soția sa legitimă, iar copiii ei se presupunea că erau creați cu el.

Zeul mai avea și un imens harem. Cea mai frumoasă fiică din fiecare familie a nobilimei thebane, era dedicată lui și devenia „iubită a lui Amon”. De obicei fata intra în haremul divin la 15 ani, căci în regiunea Nilului fetele devin pubere mai devreme decât în țările nordice. La 25 de ani era socotită prea bătrână, spre a mai plăcea zeului. Dar atât era de mare cinstea funcțiunii sale, încât mai totdeauna găsea un soț bogat.

Credinciosul egiptean nu putea comunica direct cu zeii, ci numai prin intermediul preoților, cari formau adevărate regiamente. Fiecare din preoții superiori aveau două ba chiar trei clase de profeți, cari-l ajutau, făcând sacrificiile și dând instrucțiuni religioase.

În Biblie, cap. 45 v. 18 Faraonul spune lui Josef:

— „Vei avea bogăția pământului”. Tot așa era și cu preoții.

Fiecare egiptean bogat era obligat să lase o parte considerabilă din averea sa zeilor, fie în bani fie în pământuri, iar preoții administrau proprietățile în beneficiul templelor. Poporul plătia impozite fie în bunuri, fie în muncă. Un sfert din viața lor era închinată serviciului templelor. Nimeni n'a cârțit vreodată împotriva acestui regim, întrucât toți erau convingși că o făceau pentru fericirea lor.

Nimeni nu făcea un sacrificiu zeilor, fără a le cere ceva. Fiecare rugăciune ce însoțea sacrificiul amintea zeului că era obligat să satisfacă dorința credinciosului, care făcuse ofranda.

Două erau principalele condițiuni pe care trebuia să le îndeplinească un preot: un trup curat și o voce clară. Cum umbla foarte sumar îmbrăcat, era nevoit să facă o baie completă. Deasemeni își spăla gura de mai multe ori pe zi. Din cauza acestor băi atât de dese, era numit „uibu” adică „cel spălat”, „cel curat”.

Trebuia să aibă o voce clară căci rugăciunile către zei aveau să fie făcute într'un anumit fel, altfel zeii nu le-ar fi ascultat. Rugăciunile trebuiau să fie recitate într'un ritm, în care fiecare ton avea o virtute și era însoțit de gesturi. O notă falsă, o singură discordanță între gest și cuvânt o ezitare sau o stângăcie în săvârșirea ritului și sacrificiul devenia inutil.

În nici o țară a lumii vechi nu s'au bucurat femeile de atâta liber-

Un preot servind ofrande zeilor

tate și de atâtea drepturi, ca în Egipt. Aveau slujbe înalte în templele zeilor și se numiau „hierodule”. Preotesele unuia sau a două din aceste zeițe, trebuiau să facă jurământ de castitate, dar de obicei se întâmpla tocmai invers.

Aveau un zeu pe care cu toții îl urau dar pe care erau obligați să-l venereze. Acesta era Set, fratele cel rău al lui Osiris, și întrucâtva „Diavolul Egiptean”. Nu i se puteau jertfi decât animale cu blănuri roșii și păsări cu pene roșii.

Toți preoții săi aveau părul roșu. Și cum printre egipteni, cu greu se găseau roșcovani, preoții lui Set își vopsiau părul într'un aprins roșcat. Acești preoți terorizau intenționat poporul cu scene de furie și probabil de atunci datează credința ce mai circula încă și astăzi, că omul roșcat e violent și rău.

Reproducem aci o nouă serie de fresce, reprezentând diverse zeițăi. În tabloul cel mare vedem pe Isis și pe fiul său „Horus”, cel cu cap de bufniță, adorat în tot Egiptul. Era identificat cu soarele și trecea drept un zeu bun, luptând fără încetare împotriva răului de pe pământ.

Zeița „Nut” era adorată în întregul Egipt, căci era zeița cerului, protectoarea femeii. La Denderah apărea sub forma unei vaci, Hathor; la Sais se numea Neit; la Bubastis, era reprezentată de o pisică în timp ce la Memphis devenia o feroce leoaică, zeița a furtunii și a groazei.

În mituri Nut e reprezentată ca mamă a lui Osiris și astfel atinge suprema demnitate, devenind mama celui mai mare dintre zei.

SĂNĂTATE PRIN

DIANA

FRANZBRANNTWEIN

Tinerete și frăgezime prin MACK'S KAISER BORAX

Intrebuințați-l zilnic în apa Dv. de spălat. Nefntrecut pentru îngrijirea pielii și a frumuseții

Koprol

PURGATIV IDEAL

DE

CIOCOLATA

LAXATIV PLĂCUT KOPROL

O MINUNATĂ DESCOPERIRE A ȘTIINȚEI

DESTINATĂ FEMEILOR CE VOR SĂ FIE FRUMOASE

APA DE OBRAZ "LAURA"

Unica pentru închis porii și curățirea pistriurilor împreună cu crema LAURA face un ten ideal.

LA TOATE DROGHERIILE ȘI FARMACIILE DIN CAPITALĂ

EN GROS: PARFUMERIA "EXCELSIOR" CAL. MOSILOR 78

INDISCUTABIL PĂINEA **HERDAN** E CEA MAI BUNĂ

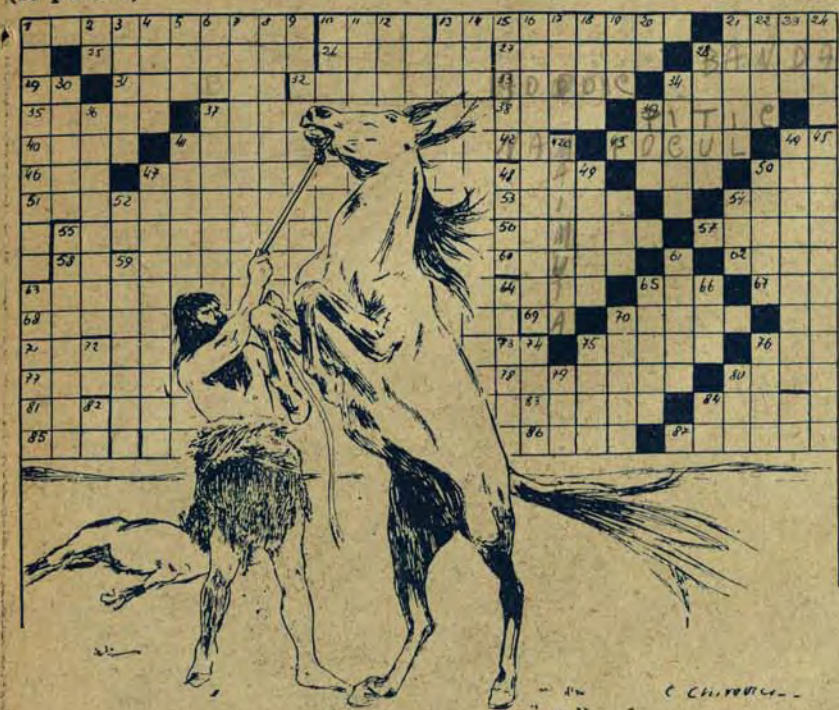
JOCURILE REALITĂȚII

Cuvinte încrucișate

„Omul primitiv“

de E. Kirovici

(10 puncte)

ORIZONTAL: 1) Timpul când pe pământ era o primăvară perpetuă și oamenii trăiau într-o perfectă armonie; 10) Râu în Franța; 13) Doctrină transformistă, după care omul se trage din maimuță; 21) A juca un film; 25) Vechi sate preistorice pe lacuri; 26) Celebru fiziolog, autorul „originei speciilor”; 27) Bot. rățunoasă; 28) Coala de cupoane; 29) Sunt; 31) Animaș de sex feminin; 32) Oază în Siria; 33) Puiu de mistreț fără coadă; 34) Starea omului anterioară oricărei civilizații; 35) Vestii; 37) Insulă engleză; 38) Nume feminin; 39) Lili-putan; 40) Conservă; 41) Fără de care nu se poate reuși nimic; 42) Trei litere din „mană”; 43) Obiectul adorației la popoarele primitive; 44) Interjecție; 48) Piatră prețioasă; 50) Conjuncție; 51) Științe care tratează despre natură și producțiile sale; 46) Oraș în Europa; 47) Disc circular la mașinile de gătit; 53) Știință; 54) Plantă bulboasă; 55) Fig. femeie seducătoare; 56) Amintire; 57) A cânta cântece de jale; 58) De o mie de ori; 60) Nume de femeie; 62) Colonie în Africa; 63) Soldat înarmat cu o armă veche; 64) Om de stat englez; 65) Chiul; 67) Fig. incapabil; 68) Fig. experimentat; 69) Râu în Franța; 70) Piatră fosilă din care oamenii preistorici își făceau arme; 71) Adverb; 73) Articol; 75) Lăncieri germani; 76) Confuz; 77) Sat pitoresc în Muscel; 78) Cianogen combinat cu un corp simplu; 80) A se potrivi; 81) Consumări; 83) Caverne în care au locuit oamenii preistorici; 84) Personaj mitologic; 85) Logofăt al Moldovei; 86) Cetate în Siria; 87) Experimentat.

VERTICAL: 1) Luptă pe care o ducem zilnic; 2) Vas; 3) Locuitor din Africa; 4) Pronume; 5) Jumătatea unui fei de proiectil; 6) Pleacă; 7) Personaj mitologic; 8) Muză; 9) Inceput de „redesptare”; 10) Munți; 11) Fig. America; 12) Punct de plecare al fiecărei cronologii particulare; 13) Celebru cavaler spaniol (inv.); 14) Măsură de timp; 15) Linie; 16) Gen de conifere care ating 130 m. înălțime; 17) Haină țărănească; 18) A tăgădui; 19) Ali cu capul în jos; 20) Pronume; 21) Porție; 22) Jghiab; 23) Pronume; 24) Țară în Asia; 28) Masiv muntos; 30) Respect; 34) Lac în Africa; 36) Prima mișcare care precede gândirea; 37) Voevod al Ardealului; 39) Romancier american; 41) fam. a bate; 42 a) Origina speciei umane după Darwin; 44) Omul pădurilor; 45) Cel ce se ocupă cu știința care tratează viața și funcțiunile organice; 47) Om care a trăit înainte de timpurile istorice; 48) Vale pitorească în Pirinei; 49) Penibil; 50) Urș și vânător rubi de Aurora; 52) Oraș în Caldeia; 54) Sunt capabil; 55) Oraș în Sicilia; 59) Compozitor francez († 1871); 61) Oraș în Europa; 63) Ivit; 64) Gust; 65) Bestii; 66) Arbore; 70) Diformă; 72) Limbaj din sudul Franței; 74) Asociație; 75) Pronume; 76) Siuh; 79) Armă veche; 80) Rudă; 82) Interjecție; 84) Prepoziție.

Atențiune

Premiații cât și restul de deslegători din numerele 227 și 228 apar din cauza lipsei de spațiu în revista viitoare.

Poșta jocurilor

Mihaia Vasiliu. — De ce să nu mai sperați?... În premiul dv. a fost un mare ghinion. Fiind expediat — la timp, dealtfel — a fost trimis pe o adersă greșită. Venind înapoi, este mai greu ca să fie re-expediat. Dv. trebuie să dați vina pe afurisitul acela de „andrisantul necunoscut”...

Voim lua, totuși, măsurile de rigoare.

Ygor Hamarilov-Tighina. — Din scrisoarea dv. reținem următoarele: „Revista dv. „Rebus“ e adevărata întruchipare a visului meu”, etc...

Vă rugăm deci să ne dați și dovada unei fidele corespondențe între această convingere și felul în care trebuie să vă comportați față de noi!...

Cât privește faptul că *n-am editat-o mai dinainte*, greșiți afirmându-l. Nu suntem noi cei cari am editat cu mult înainte Albumul „Rebus”?

După aceasta trebuia să urmeze, în mod natural, și o revistă a jocurilor care să poarte același titlu: *Rebus!* Că niște băețai s’au cam trecut cu firea, repezindu-se să editeze o revistă „de specialitate”, asta nu înseamnă că piedică atât de neînsemnată ar stăneni mersul normal al lucrurilor!!

B. Sternberg-Cernăuți. — De obicei, alegerea volumului rămâne la latitudinea noastră. Dacă însă acest volum se află în editura „Adeverul”, îl puteți obține. Dacă nu, vă mulțumiți și cu altul...

Lizette Paul-Craiova. — Cu destulă părere de rău, dar volumele lui Remarque sunt atât de căutate, încât nu garantăm că vi-l putem trimite.

Ilie T. Lupița. — Vă admitem, în cel mai rău caz, înaintarea soluțiilor fără cupon. Numai sub numele d-tale, însă!

Duduța Margareta Arad. — Ați fi având dv. dreptate, dar nu pe d’-întregul!

Întârzierea aparatului se datorește faptului că ne-ați cam incurcat cu pseudonimul acesta legendar! — Uite ce este: imediat ce citiți aceste rânduri, sacrificați o nouă carte poștală, ca să știm și noi rezultatul ultim. Nu uitați — cel puțin de data aceasta — să vă dați adresa din nou...

Bădescu Const.-R. Vâlcea. — Se face!

V. Dinu. — Nu vă putem deocîntelege. Revista de față v’a acordat o gratificație, cu care trebuia să vă mulțumiți. Repetați, vă rugăm, gratificație!...

Ioan Breban. — Dv. sunteți Ion Brădeanu?!... Credeți una ca asta? Vă bizuiți, probabil pe extraordinara (!) coincidență între numele dv. de botez...

General Spirescu. — Sunt multe premii cari vin înapoi, din cauza adreselor greșite. Același lucru s’a petrecut și cu nepoata dv. Totuși, în ultimul timp, premiul a fost ridicat de un student, probabil că de fiul d-voastră.

N. I. Rădulescu, prim grefier, Buzău. — Cu tot regretul, vă anunțăm că „Vânătoarea de baltă” a sburat... Nu în coș, ci din cauza abundenței de material.

Vă rugăm, deci, foarte stăruitor, să ne trimiteți din nou. Este suficientă numai o simplă schemă...

I. Rășină, farmacist. — Este și al d-voastră acel pseudonim?... Extraordinar!

I. Basilieri și E. Sorescu. — Prea simplu! Ocupați-vă mai mult de deslegări, și cu timpul veți produce și lucruri mai bune...

N. B. — În urma numeroaselor cereri, am hotărât ca și primirea soluțiilor să se facă tot bilunar. Deslegătorii vor pune, deci, în același plic soluțiile din două numere destinate concursului.

REBUS

Nouile noastre premii Concursuri bilunare

Deslegările problemelor în numerele 231 și 232 se primesc timp de șase zile dela apariția fiecărui număr, adică până Luni, orele 6 seara.

Deslegările, precum și numele deslegătorilor vor putea fi astfel publicate săptămânal, iar rezultatul tragerii la sorți, de două ori pe lună.

De fiecare tragere se vor acorda următoarele premii, proporțional cu numărul jocurilor deslegate:

PREMIUL I: 1000 lei în numerar;
PREMIUL II-lea: Două aparate de radio cu galenă;

PREMIUL III-lea: 4 volume din operele literare renumite.

N. B. — Deslegările vor fi însoțite de cuponul respectiv, purtând mențiunea: pentru jocuri.

Fiecare categorie va avea șanse egale în categoriile inferioare.

Citiți toți astăzi:

PRIN SÂNGE ȘI GROAZĂ

— Din carnetul unui medic depe frontul de Vest —
de V. SONDERMANN
în „LECTURA”
Floarea literaturilor străine

Cupon pentru jocuri

No. 231

Numele și prenumele

Adresa

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. — Director Nic. Constantin.

Redacția și Administrația: str. Const. Mille 7—9—11.

Prețul abonamentelor: Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.

REALITATEA

ilustrată

„MISS UNIVERSE 1931”, a fost proclamată la Galveston, d-ra Nella Duchateau, „Miss Belgia”.

Atelierele „Adeverul”, S. A.

168 lei - 2 nr

84 lei